

ทำยังกะแม่ทัพตัดหัวไว้ตั้งเสียบประจานสมัยก่อนแน่...

อ้อ มีหนังสือเรื่องหนึ่งสะเด็ดเหมือนกันพี่เคยอ่านในหนังสือใหม่ละ ไอ้การฆ่าแบบหัวม้าแยกสังหารนะ หัวไปทางแขนไปสองทาง ขาไปสองทาง มันถ่ายดีดีนะเห็นแยกเป็นส่วนๆ เลย (เรื่องเดิม : 95)

รอนราญได้เห็นการฆ่าสัตว์ ข่ามนุษย์อย่าง

เห็นมหาดวิปริตเช่นนี้ ทำให้เขากลายเป็นคนที่มีนิสัยชอบทารุณ ชอบทำให้บุคคลอื่นเจ็บปวด หรือนิสัยทารุณผู้หญิง เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ (Sadism) มากขึ้น ดังที่เขาได้ไปทดลองฆ่าแมวที่หลงเข้ามาในบ้านของเขา ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

นิสัยตาของรอนราญเปลี่ยนสีริมฝีปากเขอละเล็กน้อย รู้สึกสาสมใจที่ได้เห็นเลือดพุ่งกระฉูดจากหัวเจ้าแมวเคราะห์ร้ายที่หลงเข้ามาในบริเวณบ้านของเขา เจ้าเหยื่อตัวเล็กคั้นพราดๆ ก่อนจะแน่นิ่ง

"ทำไมใจเสาะนักวะ ไม่เห็นเหมือนไอ้แกะในหนัง"

เด็กชายบ่นเมื่อเห็นแมวนอนนิ่งไป ไม่ทุกข์ทรมานอย่างที่ตนคาด มันเพียงแต่ร้องจ๊าวสองสามคำแล้วตั้งลิ้นไปถึงหน้าบ้านเลย ก็เดี๋ยวสายวิ่งหน้าตื่นมาดู

"คุณรอนทำอะไรแมว" สายร้องว้ายสุดเสียง เมื่อเห็นสภาพเจ้าแมวน้อยหัวและ รอนราญกำลังใช้เหล็กเส้นเสียบที่ทวารของมันเข้าไป "ตายแล้ว ทำอะไรอย่างนั้น ใจร้าย"

(เรื่องเดิม : 102-103)

รอนราญมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว เขาได้ฆ่า
แมวอย่างเห็นมโหดและพฤติกรรมก้าวร้าวเช่นนี้ได้ทวีความรุนแรง ในเหตุการณ์
ที่เรื่องฤทธิ์และรอนราญจะข่มขืนสายแล้วสายขัดขึ้น ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

สายสู้สุดฤทธิ์ ทั้งกัด ถีบและข่วน รอนราญก้าวเข้ามาใกล้
อีกคนหนึ่งสายตาเหลือก ล่าพัง เรื่องฤทธิ์คนเดียวหล่อนคิดว่า
คงพอจะหนีเอาตัวรอดไปให้พื้นบ้านนี้ได้ แต่ถ้ารอนราญอีกคน
หล่อนอาจจะสู้แรงไม่ไหว

และข้อสำคัญรอนราญยังคงถือกุญแจเลื่อนไว้ในมือ

เรื่องฤทธิ์พยายามกร่างสายให้นอนลง รอนราญกระโดด
จิกนมหล่อนด้วยมือซ้าย มือขวาชกกุญแจเลื่อนขึ้นชู

"อย่าตื่นนะ ทำฤทธิ์แบบนี้จะเอาไอนี้ขีดให้สิ้นฤทธิ์ก่อนนะ"

"อย่านะรอน" พี่ชายร้องห้าม "แกช่วยกดเฉยๆ อย่าใช้
กุญแจ" สายสลัดหัวหลุดจากมือของรอนราญ หล่อนถ่มน้ำลาย
ใส่หน้าเขาเข้าตาพอดี

"อึ๊ย! ถ่มน้ำลายใส่ตากู" รอนราญร้องมือไวกว่าความคิด
เขาเหวี่ยงกุญแจเลื่อนเหล็กในมือไปที่ร่างสาย ไม่ดูว่าจะถูก
หล่อนตรงไหน

เสียงดังเพาะ เรื่องฤทธิ์ร้องลั่น

"ตายแล้วไอ้รอน โดนกัดตอกไม้พอดี ชุบเข้าไปเลย"

รอนราญลืมหูลืมตาดู สายทรุดอยู่ที่พื้นบ้าน ขากรไรกรข้างหนึ่งชุบ
เข้าไปจนตาปลิ้นถลนออกมา

"แบบนี้ไม่มีทางรอดหรอก" เรื่องฤทธิ์คราง

(เรื่องเดิม : 144-145)

คุณฤกษ์น่าจะเล่นกับเขามือชั้นเสียด้วย บางวันได้ตั้งสองร้อย
 เอาไปซื้อบุหรี่ปูบ บางวันก็เจ๊งหมดตุกกลับมาแต่วัน
 (เรื่องเดิม : 10-11)

ท้ายที่สุดฤกษ์รัดนมแม่ของเรื่องฤกษ์ก็ไป
 แจ้งตำรวจให้มากกว่าดลียงบ่อน และบังเอิญว่าเรื่องฤกษ์รอดพ้นจากการจับกุม
 เพราะกระโดดหนีลงน้ำ แต่ก็บาดเจ็บอยู่หลายแห่งต้องนอนพักรักษาตัวอยู่
 ที่บ้าน เรื่องฤกษ์จึงไม่มีโอกาสออกไปเล่นการพนันที่บ่อนอีก แต่เรื่องฤกษ์ก็ยัง
 ออยากออกไปเล่นการพนันอีก ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของเขาว่า
 "สำหรับเขาแล้วอะไรๆ ก็สนุกๆ เล่นการพนันไม่ได้ โยโลนั้นเป็นที่หนึ่ง เก้าเก
 ก็ไม่เลวนัก ดีแต่กไม่ข่อย เขายังไม่เคยหัดโป๊กเกอร์ เคยเห็นแต่ในหนัง
 คงมันไม่ห่อยอก" (เรื่องเดิม : 66)

เห็นได้ว่าเรื่องฤกษ์ชอบเล่นการพนันอย่าง
 มาก ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมเช่นนี้ยากที่จะแก้ไข พ่อแม่จะต้องควบคุมเขา
 อย่างใกล้ชิดจึงจะทำให้เขาเลิกได้

3.2.2.2 หมกมุ่นในกามารมณ์

เป็นลักษณะของความปรารถนารุนแรง
 ทางเพศ ตัณหาจัด ดังเช่นเรื่องฤกษ์เป็นเด็กวัยรุ่น เขามีประสบการณ์และ
 มีความต้องการทางเพศมากกว่าอรอนราญ เมื่อเรื่องฤกษ์นอนเจ็บอยู่ที่บ้าน
 ไม่มีโอกาสไปเล่นการพนันที่บ่อนอีก อรอนราญได้ขีมน้ำมันวัดโกลามจากเพื่อน
 นักเลงมาดู และเมื่อคุณแล้วเด็กทั้งสองเกิดความรู้สึกทางเพศ ดังที่ผู้แต่ง
 บรรยายว่า

รอนราญมองภาพในจอตาไม่กระพริบ เรื่องฤทธิ์... เขารู้สึก
ร้อนที่ศีรษะและค่อยๆ แผ่ซ่านไปที่อกจนถึงท้องน้อยและค่อยต่ำ
ไปอีก

รอนราญนั้นยังเด็ก ไม่ค่อยเข้าใจนักแต่ธรรมชาติบอกให้เขารู้
แม้จะช้ากว่าพี่ชาย เจ้าความรู้สึกเดียวกันนั้นค่อยๆ ก่อตัวขึ้น
สองพี่น้องหันมองหน้ากัน เรื่องฤทธิ์หน้าแดงก่ำ รอนราญก็เช่นกัน

หญิงชายผมทองดาสีฟ้าคู้่นั้น กอดรัดพิศเหวี่ยงกันอยู่บนเตียง
เสื้อผ้าไม่มีปกปิดร่างกาย เผยให้เห็นทุกสัดส่วน... คู้แล้วคู้เล่า
ผู้หญิงในจอภาพชนิดเรื่องนี้มีทั้งผิวขาว ผิวดำ ผิวเหลือง
บทพิศวาทยังไม่ถึงกับแสดงโจ่งแจ้งทุกชิ้นตอน หากส่องมองของ
เรื่องฤทธิ์สามารถसानต่อโดยไม่ติดขัด รอนราญนั้นยังมีติดๆ ชัดๆ
อยู่บ้าง เขาเพิ่งอายุสิบสี่ (เรื่องเดิม : 43-46)

หลังจากที่ได้ดูวิดีโอมันนั้น เรื่องฤทธิ์ก็

เกิดอารมณ์ทางเพศและเริ่มมองสายว่าสายจะมีทรวดทรงสวยแบบดาราสดง
ในวิดีโอหรือไม่ โดยเฉพาะเวลาที่สายนุ่งกระโจมอกอาบน้ำในคลอง และ
ถึงกับหาสว่านมาเจาะรูถ้ำมองที่ห้องนอนของสาย แอบมองสายอยู่บ่อยๆ

ต่อจากนั้นอีกไม่กี่วันรอนราญก็ได้ไปหามัน

วิดีโอหนึ่งลามกมากดูกับพี่ชายอีก ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

เจ้าหนุ่มผมทองร่างบิกบิน สวมเสื้อยืดตัวเดี่ยวก่อนล่าง
เปลือยเปล่ากำลังปฏิบัติกามกิจด้วยกริยาเอาจริงเอาจัง
กับแม่สาวผมดำตาดำ ใบหน้าแดงาม สีหน้าของเจ้าหนุ่มและ
แม่สาวนั้นแสดงอารมณ์อย่างชัดเจน หญิงสาวนั้นเปลือยเปล่า
ตลอดร่างแต่สวมถุงน่องสีดำ (เรื่องเดิม : 89)

เรื่องฤกษ์หลังจากได้ดูวิถีโอลามกมันนั้นแล้ว ก็รู้สึกมีความต้องการทางเพศมากยิ่งขึ้น เขาจึงหาทางระบายความต้องการ ของเขากับหญิงขายบริการ ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

เรื่องฤกษ์นั่งรถเมล์ไปลงแถวบางขุนพรหม เตร์เข้าไปในซอย มองหาโรงแรมเก่าๆ โทรมๆ แน่นอนที่เขาไม่ได้มาคิดที่ เพราะ เมื่อเข้าไปในโรงแรมแห่งแรก กระซิบบถามเจ้าดีที่เคาเตอร์ ก็ได้รับคำตอบอันพึงพอใจ

แม่สาวโกลีโทรมหญิงบริการเห็นใบหน้าอันอ่อนวัยของหนุ่มน้อย แล้วถึงกับอาสาจะบริการให้เอง เรื่องฤกษ์ได้ระบายสิ่งที่อัดไว้ ในอกหลายวันแล้วนั้นออก เหงื่อโทรมกายเปลี่ยจนหลับไป ึ่งบหนึ่ง... (เรื่องเดิม : 99)

หลังจากที่เรื่องฤกษ์ไปเที่ยวหญิงโสเภณีแล้ว เขาก็ติดโรคเพราะมีประสบการณ์น้อยจึงไม่ป้องกันตนเอง จึงต้องไปรักษาโรค ต่อจากนั้นมาเรื่องฤกษ์ก็ยังแอบดูวิถีโอลามกอยู่บ่อยๆ จนกระทั่งเขาคิดจะใช้ สายเป็นที่ระบายอารมณ์เพราะเขาได้แรงชูจากน้องชาย และหมกมุ่นอยู่แต่ เรื่องเพศตลอด และท้ายที่สุดเรื่องฤกษ์ก็ปลุกปล้ำข่มขืนสาย เพราะเกิดอารมณ์ ทางเพศอย่างระงับไว้ไม่ได้ ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

เรื่องฤกษ์ระงับอารมณ์ไว้ไม่อยู่ เมื่อเห็นอกเสื้อขาดของสาย เพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ใกล้จมูกของเขานั้นยั่วตาเหลือกำลัง มือ ขวาของเขาจึงปล่อยท่อประปาและเอื้อมไปจับตรงนั้น

"เอ๊ะ คุณฤกษ์" สายร้องอุทาน เมื่ออีกมือหนึ่งของเรื่องฤกษ์ กระทบฝ่ามือของหล่อนหลุดจากเอา "อย่าขำนะ ทำอะไรบ้าง"

"ฉันทนไม่ไหวแล้วสาย ฉันทนไม่ไหว" เรื่องฤทธิ์ตรง
 สองมือเปะปะ "น่าไม่เป็นอย่างไหนหรอกนะ ฉันทนจะจริงจังกับสาย
 คุณแม่ไม่ว่าอะไรหรอก เราอย่าให้คุณแม่รู้ก็ได้"
 (เรื่องเดิม : 141-142)

เห็นได้ว่า เรื่องฤทธิ์ใช้เวลาว่างที่มีอยู่ช่วง
 ปิดภาคเรียนไม่เกิดประโยชน์ต่อวิถีโอลามกตลอด เนื้อหาของวิดีโอช่วยให้
 เขาเกิดอารมณ์ทางเพศ จึงต้องคิดหาทางระบาย เขาหมกมุ่นในกามรมณ์มาก
 เกินไป ที่ท้ายที่สุดเขาต้องถูกจับกุมในข้อหาปลูกปล้ำสายและมีส่วนร่วมในการ
 ฆ่าสาย

เมื่อแม่ของเขาหาคนมาทำงานบ้านคนใหม่
 คือสวิง เรื่องฤทธิ์ก็มีเพศสัมพันธ์กับสวิงเพราะ เขาดูวิดีโอลามกแล้วอยาก
 ระบายความใคร่ อีกทั้งสวิงก็ชอบที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเรื่องฤทธิ์
 เพราะเขาเป็นเด็กหนุ่มที่หน้าตาดี ทั้งสวิงและเรื่องฤทธิ์มีเพศสัมพันธ์กันบ่อยๆ
 จนรอนราญาติจณาและอยากมีส่วนร่วมบ้าง

3.2.2.3 ชอบลักขโมย

เรื่องฤทธิ์หมกมุ่นในกามรมณ์มากเกินไป
 เขาจึงต้องคิดหาทางระบายความใคร่ แต่ด้วยประสพการณ์เขาจึงติดโรคและ
 ต้องรักษาตัว เบียดเบียนจากแม่ที่เขาได้รับในช่วงปิดภาคเรียนไม่พอที่จะไป
 เสียค่ารักษาพยาบาลและเขาไม่กล้าบอกความจริงกับแม่ เขาจึงไปขโมยสร้อย
 ห้อยมือเด็กอ่อนที่แม่ของเขาเก็บไว้ไปขาย ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า "เด็กหนุ่ม
 หยิบกล่องสร้อยห้อยมือเด็กอ่อนมาซัดใส่กระเป๋ากางเกง เก็บของทุกอย่าง
 หนีเข้าที่เดิม เรื่องฤทธิ์เป็นคนละเอียดอ่อน เมื่อเขาเก็บสร้อยแม่จะ
 ไม่มีทางรู้เลยว่าห้องถูกค้นเสียทุกซอกทุกมุม" (เรื่องเดิม : 122)

3.3 สภาพ ปัญหาเด็กและเยาวชนในเรื่องเหยื่อ

ผู้แต่งได้สะท้อนสภาพปัญหาของเด็กและเยาวชน คือปัญหาของเด็กถูกทอดทิ้ง เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว ปัญหาจากสังคมและสิ่งแวดล้อมที่รัฐไม่ได้กวดขันหรือแก้ไขอย่างจริงจัง ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา ปัญหาเด็กก้าวร้าวจนกลายเป็นฆาตกร และปัญหาเด็กที่หมกมุ่นในกามารมณ์

3.4 สาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชนในเรื่องเหยื่อ

ผู้แต่งได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชน ว่ามีสาเหตุสำคัญหลายประการ ดังนี้

3.4.1 สาเหตุจากสภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว

ครอบครัวที่มีสภาวะทางเศรษฐกิจไม่ดี ทั้งพ่อและแม่ก็ต้องช่วยกันทำงาน เพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในครอบครัว ดังเช่นครอบครัวของเรื่องฤทธิ์และรอนราญมีฐานะปานกลางและอาศัยอยู่แถบชานเมืองในกรุงเทพฯ ทั้งพ่อและแม่ของเด็กทั้งสองจึงต้องออกทำงานนอกบ้านทุกวันเพื่อที่จะหาเงินมาจุนเจือครอบครัว ปัญหาของครอบครัวนี้คือพ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลลูก ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนปัญหาผ่านบทสนทนาของนิกรกับกฤษฎิ์รัตน์ว่า

"คุณนะ เผลาๆ ออกต่างจังหวัดบ้างไม่ได้เรอะ จะได้อยู่กับแกมั่ง พาแกไปเล่นฟุตบอลหรือจะหาอะไรให้แกทำวันหยุดกันดีล่ะ"

"ไม่ได้หรอก ขึ้นไม่ออกต่างจังหวัดจะได้เบี้ยเลี้ยงรี แล้ว จะเอาที่ไหนมาผ่อนธนาคาร" (เรื่องเดิม : 16-17)

แล้วผู้แต่งก็บรรยายต่อไปถึงปัญหาของครอบครัวนี้ว่า ปัญหาอยู่ที่ตรงนี้เอง ไม่ทำงานหนักก็หาเงินไม่พอส่งธนาคาร เพื่อผ่อนบ้าน ส่วนงานของฤทธิรัตน์นั้นเล็กค่า โดยไม่มีทางเลือก ฤทธิรัตน์ต้องรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ในขณะที่นักรบ เป็นคนผ่อนส่งค่าบ้าน พอถึงเดือนพฤษภาคม สองผู้เมียก็ชัก หน้าเขียวเพราะค่าเล่าเรียนลูกตอนเปิดเทอมต้น เดือน พฤศจิกายนเปิดเทอมสองก็ชิดกันอีก ดีว่าปลายปีพอจะมีโบนัส เก็บไว้บ้างจึงไม่เดือดร้อนมากนัก (เรื่องเดิม : 17)

เห็นได้ว่าทั้งนักรบและฤทธิรัตน์ต้องทำงานอย่างหนัก อย่างไม่มีทางเลือก เพราะเขามีภาระต้องหาเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว ถ้า คนใดคนหนึ่งไม่ออกทำงานนอกบ้านอยู่บ้านดูแลลูก สภาพความผิดเคืองของ เศรษฐกิจของครอบครัวก็จะมากขึ้นกว่านี้ ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่า ทั้งๆ ที่พ่อแม่ช่วยกันทำงาน แต่บุคคลในครอบครัวก็ต้องใช้จ่ายอย่างประหยัด ดังที่ เรื่องฤทธิและสาธุพูดถึงสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ว่า

"เมื่อไรพ่อคุณจะผ่อนบ้านหมดเสียที ก็ปีแล้ว"

"ฟังเมื่อไรก็หมดย่ะ" เรื่องฤทธิกระแทกเสียง เขาเองก็ เบื่อค่าที่ไม่มีเงินเต็มทนเหมือนกัน ขอเงินพิเศษที่ไรพ่อแม่ก็ ร้องว่างประมาณตั้งเสียทุกครั้ง ข้ออ้างก็คือพ่อต้องผ่อนบ้าน แม่ต้องจ่ายค่ากินอยู่ในบ้าน ค่าเล่าเรียนและค่าอะไรอื่นอีก จิปาถะ กระทั่งซื้อรองเท้าก็ฟ้าสักคู่ก็ต้องอ้วนอนเสียหลาย รอบกว่าจะได้ จนคู่แข่งกำมันขาดเป็นรูโตเท่าหัวแม่ตีนแล้วนั้นแหละ แม่จึงยอมควักเงินให้ (เรื่องเดิม : 60-61)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าทั้ง เรื่องฤกษ์และรอนราญยังเป็นเด็กวัยรุ่น เขาจึงต้องการที่จะเอาอย่างเพื่อนที่มีฐานะร่ำรวยบ้าง เมื่อเขาเทียบฐานะของครอบครัวของตนกับเพื่อนแล้ว เขาก็เห็นว่าครอบครัวของเขา ยังขาดแคลนอยู่ ทั้งๆ ที่พ่อแม่ต้องทำงานกันหนัก ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของรอนราญ ว่า

บ้านก็ยังผ่อนส่งไม่หมด รถไม่มีจะนั่ง อซากได้มอเตอร์ไซค์สักคันก็ไม่มีปัญหาซื้อ กระทั่งแท่งค้ำฝาผนังแม่ก็ยังไม่มีอาจซื้อหามาไว้ได้ มีแต่โถ้งมังกรเก่าๆ ไม่ก็ลูก

แล้วเขี่ยเลี้ยงไปโรงเรียนละ เด็กหนุ่มรู้สึกขมขื่นอาภิศัยละ ร้อยเดียวจะพอใช้อะไรกัน... เพื่อนบางคนได้เงินอาภิศัยละตั้งห้าร้อยบาท เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งบอกเขาว่าได้อาภิศัยละแปดร้อยบางที่ได้ถึงพันนั้นแน่... เรื่องเสื้อผ้าก็ถูกจำกัด อซากได้กางเกงยีนส์ยี่ห้อหรูสักตัวก็ไม่เคยได้ นุ่งแต่กางเกงขาสั้น รองเท้าผ้าใบดีๆ ไม่เคยมี มีแต่ของตลาดนัดหน้าตลาดสด คู่ละไม่ถึงร้อย... นานทีห rokok ที่แม่จะซื้อจากห้างสรรพสินค้ามาให้ ก็เมื่อนายจ้างเขาให้รุของลดราคา... (เรื่องเดิม : 131)

ความผิดเคื่องในครอบครัวทำให้รอนราญเกิดความ-
เบื่อหน่าย ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

ดูแต่พ่อแม่ทำงานกันงๆ หน้าตาคร่ำเครียดแล้วก็ไม่เคยเห็นเงินพอใช้สักที มีแต่ความเหนื่อย ความหงุดหงิด โตขึ้นแล้วต้องดำเนินชีวิตแบบพอกับแม่ รอนราญไม่เห็นจะต้องการ
(เรื่องเดิม : 158)

ฐานะทางเศรษฐกิจที่ผิดเคืองของครอบครัวนี้ ผู้เป็นพ่อ ก็พยายามชี้แจงให้ลูกเข้าใจและยังให้ความหวังกับลูกว่า ถ้าหากภาวะต่างๆ หมดยุติ ทุกคนในครอบครัวคงจะสุขสบายกันมากกว่านี้ ดังที่นักรบได้พูดกับลูก ของตนว่า

รอไว้เราผ่อนบ้านหมดก่อน พ่อจะเพิ่มค่าใช้จ่ายให้...

เวลานี้เราต้องประหยัด ถ้าเราไม่ประหยัดเราจะไม่มีวันมี บ้านของตัวเองจะลำบากกว่านี้เข้าไปอีก... ถึงยังไงเราก็ สบายกว่าคนส่วนใหญ่ของประเทศอยู่แล้ว พวกนั้นนะท่านก็ ชาดทุน นาล่ม ผนแล้ง กระทบทั้งข้าวแต่ละมือก็กินไม่อิ่ม ทั้งที่ ตัวเองปลูกข้าว... เราอย่าเพิ่มความอยากให้ตัวเองนึกเลข มอเตอร์ไซด์นะลูกยังขับไม่ได้ อายุไม่ถึง รอไปก่อนอีกซีก ห้าหกปี อาจจะซื้อได้ ถึงเวลานั้นเราก็ผ่อนบ้านหมดแล้ว อยากได้อะไรก็พอซื้อหามาได้ละ (เรื่องเดิม : 132)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่า นักรบได้พยายามพูดชี้แจง ให้ลูกเข้าใจฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว แต่ลูกทั้งสองของเขาก็ยังไม่ค่อยจะเข้าใจ ยังมีความต้องการสิ่งต่างๆ ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่พ่อแม่ต้อง ทำงานหนักเพื่อที่จะหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ยิ่งลูกทั้งสองได้ก่อปัญหา ให้พ่อแม่ทุกข์ใจอยู่เรื่อยๆ ผู้แต่งได้แสดงความเห็นใจนักรบและภักยรัตน์ ผ่านความรู้สึกของสายว่า "สงสารแต่คุณพี่ทั้งสอง มีลูกแต่ละคนไม่ได้ตั้งใจ เลข คุณรอนราษฎ์ก็ถูกจับเรื่องชกต่อข เพ็งประกันตัวทำทัณฑ์บนออกมาอยู่บ้าน และเมื่อก่อนอยู่บ้านก็ก่อแต่เรื่องร้อนใจ" (เรื่องเดิม : 23)

3.4.2 สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม

ครอบครัวของเรื่องฤทธิและรอนราญได้มาซื้อบ้านในชอยหนึ่งแถบชานเมืองในกรุงเทพฯ ทั้งพ่อและแม่พยายามที่จะหาสิ่งแวดล้อมที่ดีให้ลูกของตน เพราะบ้านเดิมของฤทธิรัตน์นั้นอยู่ใกล้แหล่งสลัม ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า "บ้านเดิมของเขอนั้นอยู่ใกล้คลองเตย มีกรรมกร เด็กวัยรุ่นว่างงานมากมาย ยาเสพติดขายกันเกลื่อน พี่ชายของสายสองคนก็ติดยา ยังอยู่ในคุกจนทุกวันนี้" (เรื่องเดิม : 16) บ้านที่พ่อแม่ของเขามาซื้อนั้นเป็นชอยอยู่ในสวน ซึ่งดีกว่าบ้านเดิมของตายายของเด็กทั้งสอง แต่สถานที่อยู่อาศัยในกรุงเทพฯ ถ้าหากว่าไม่มีฐานะร่ำรวยมากแล้วจะหาบ้านที่มีสิ่งแวดล้อมดียากเพราะราคาแพงมาก ดังที่ผู้แต่งได้กล่าวถึงบ้านของรอนราญและเรื่องฤทธิว่าถึงจะอยู่ในชอยไม่มีพวกติดยาแต่มีพวกนักเลง มีบ่อนการพนัน มีช่องโสเภณียู่

ผู้แต่งได้แสดงความเห็นใจต่อพ่อแม่ที่พยายามจะหาสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับลูก แต่ก็ เป็นไปไม่ได้ยากเพราะฐานะทางเศรษฐกิจไม่อำนวย ไม่สามารถจะซื้อบ้านที่อยู่ในย่านที่มีสิ่งแวดล้อมที่ดีได้ ดังที่ผู้แต่งได้แสดงความเห็นใจต่อครอบครัวนี้ว่า

จากบ้านใกล้แหล่งสลัมกลางกรุงมาอยู่ชานเมือง แล้วยังพบสิ่งแวดล้อมเลวๆ แล้วจะให้ไปปลูกบ้านอยู่ที่ไหนกันดีเล่า นอกจากจะปิดบ้านทิ้งลูกไว้ในริ้วไม่ให้ไปไหนมาไหนนอกจากโรงเรียน ซึ่งก็ไม่มีพ่อแม่ที่ไหนจะทำได้สำเร็จ และถึงทำได้ลูกก็จะกลายเป็นเด็กเก็บกด ไม่รู้จักโลกภายนอกเสียเลย ย่อมจะมีผลเสียอีกนั่นแหละ ไม่มีหนทางอื่นใดให้เลือกเลยจริงๆ (เรื่องเดิม : 24)

ในช่วงปิดภาคเรียนและน้ำท่วมกรุงเทพฯ ทั้งเรื่องฤทธิ
และรอนราวก็เป็นที่อยู่แต่ในบ้าน จึงได้ออกไปคบพวกนักร้องที่อยู่ในซอย
เดียวกัน พฤติกรรมของเด็กทั้งสองทำให้พ่อแม่ไม่สบายใจ จึงตัดสินใจซื้อ
วิดีโอมาให้ลูกดูเพื่อที่จะให้ลูกได้อยู่ติดบ้าน ไม่ออกไปคบพวกนักร้องนอกบ้าน
ทั้งพ่อและแม่ เข้าม้วนวิดีโอที่เหมาะสมกับวัยมาให้ลูกดู แต่ลูกกลับไม่พอใจ
ดังที่เรื่องฤทธิพูดกับสายว่า

โฮ้เอ๊ย หนึ่งเด็กๆ ใครจะอยากดู พ่อแม่เข้ามาแต่ละเรื่อง
เพื่อนต่างพิภพยังงี้ เพื่อนต่างดาว วิกิบบ้าบอคอนตกท่าเลียน
แบบกัน แล้วก็เข้าอะไรนะ คานธี ฟรานเซส หนึ่งอะไรดูแล้ว
ปวดกระโหลก มีแต่ก๊วชาติ คุณแม่ยิ่งแล้วใหญ่เข้าการ์ตูนมาให้
ดูบ้าง เจ้ารอนมันยังไม่ดูเลย เข้าหนังการ์ตูนดิสนีย์ หนึ่งเด็ก
ดิสนีย์ นึกก็ฟ้าเฮฮ่า ไข่ทอง ไข่ตูป้าบออะไรนั้น

(เรื่องเดิม : 21-22)

ดังนั้นเมื่อเด็กทั้งสองแอบไปคบเพื่อนนักร้องนอกบ้าน
พวกนักร้องนั้นได้เสนอให้รอนราวขี้ม้วนวิดีโอที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ
รอนราวได้นำมาเปิดดูที่บ้านพร้อมกับเรื่องฤทธิ เด็กทั้งสองดูวิดีโอลามกแล้ว
ชอบ จึงพยายามที่จะเสาะหามาแอบเปิดดูอยู่บ่อยครั้ง โดยที่พ่อแม่ไม่รู้เลย
ว่าลูกของตนได้ดูวิดีโอที่ยั่วยุให้เกิดอารมณ์ทางเพศ และม้วนวิดีโอเหล่านั้นหา
ได้อย่างง่ายดาย เพราะมีร้านให้เช่ามากมาย และไม่มีการควบคุมดูแลจาก
เจ้าหน้าที่ของรัฐ ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

สองหนุ่มจึงได้อยู่บ้านตอนค่ำ ดูหนังในเทปที่เสาะกันมา
เข้าบ้าง ขี้มบ้าง ล้วนเป็นหนังดูเด็ดเด็ดพล่าน เลือดสาด
กระจายเต็มจอภาพ กรรมวิธีสังหารคนแบบประหลาดๆ และ

หนังสือรักสุดเหวี่ยงในทุกรูปแบบ บางเรื่องไม่มีพากษ์ไทย แต่ก็คุ้นหูเรื่องด้วยท่าทางและบทเจรจาเป็นเรื่องราวลงมา พฤติการณ์บนเตียงเป็นเรื่องหลัก มีทั้งหนังจากยุโรปชาติต่างๆ เยอรมัน ฝรั่งเศส สแกนดิเนเวีย หนังสือจากประเทศใกล้เคียง เช่นญี่ปุ่น ฮองกง มันแพร่หลายอยู่เต็มกรุงเทพฯ และดงกระจาย ไปสู่ต่างจังหวัดแพร่ไปทั่วประเทศ เพราะรอนราญน้องชาย ของเขาช่างหยิบฉวยมาได้โดยง่ายราวกับถือดัลลั กเป เพลง ลูกทุ่ง...มาจากแผ่นชายเทปริมถนนกระนั้น (เรื่องเดิม : 96-97)

ผู้แต่งได้สะท้อนทัศนะว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐน่าจะออก กฎหมายจับกุมพวกวีดีโอวีซีดี หนังสือชาดิส่ม์ เพราะสิ่งเหล่านี้ได้ยั่วยุปลุกอารมณ์ ทางเพศของประชาชน โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่ไม่ถึงวัยอันสมควร และพวกเขา ยังขาดการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง ผู้แต่งยังสะท้อนอีกว่าตำรวจชั้นผู้น้อย คงจะต้องรูดค่าสิ่งให้กวดขันวีดีโอลามกเหล่านี้ก็ต่อเมื่อได้รับคำสั่งจาก เบื้องบนเท่านั้น ดังคำสนทนาของตำรวจว่า

"...จะต้องรีบสนับสนุนให้มีการเซ็นเซอร์ เทปหนังพวกนี้ ให้เข้มงวดทีเดียว ต้องจับแหล่งสักทีถึงจะดี"

"นี่มันเรื่องของเบื้องบนจะมีคำสั่งแล้วละครับ ต้องมี กฎหมายรองรับ"

"ผมรู้ ผมหมายถึงแต่เพียงว่าถ้ามีกฎหมายออกมาเมื่อไร ผมจะลุย..." (เรื่องเดิม : 194)

พร้อมกันนี้ผู้แต่งยังได้สะท้อนช่องโหว่ของกฎหมาย ดัง
คำพูดของผู้รักษากฎหมายว่า

หนึ่งปีผิดกฎหมาย ถ้าขายให้คนดูเก็บเงินก็ผิด แต่ที่เขาขาย
ดูกันในห้องส่วนตัว ผมบุกรุกเข้าไปจับได้รี หนึ่งบาทที่เชือดคอกัน
ตัดหัวเสียบแช่น้ำอะไรนั้น ผมยังนึกไม่ออกเลยว่าจะผิดกฎหมาย
ข้อไหน ถ้าร้านอาหารบางแห่งจะเอาไปขายเรียกลูกค้าโดย
ไม่เก็บเงินนะ มันเป็นบริการเหมือนอย่างตั้งทีวีไว้ให้ลูกค้า
ที่เข้าไปกินไอติมดูนะ (เรื่องเดิม : 193-194)

เรื่องฤทธิ์มีประสบการณ์ทางเพศมาแล้ว เมื่อเขา
ได้ดูวิดีโอปลุกอารมณ์ทางเพศเช่นนี้ เขาย่อมจะมีความต้องการที่จะระบาย
อารมณ์ เขาจึงต้องช่วยเหลือตัวเอง ฟังหญิงบริการและถึงกับจะข่มขืนสาย ซึ่ง
เป็นญาติห่างๆ ที่อยู่ในบ้าน และยังมีเพศสัมพันธ์กับสวิงอยู่บ่อยๆ เมื่อสวิงเข้ามา
ทำงานบ้านแทนสาย ส่วนรอนราวูเขายังไม่มีประสบการณ์ทางเพศ เขายังไม่
ต้องหาที่ระบายอารมณ์เพียงแต่อยากทดลอง เขาจึงพยายามที่จะหาทางทดลอง
โดยจะข่มขืนสายร่วมกับพี่ชาย และพยายามจะข่มมีเพศสัมพันธ์กับสวิง เมื่อรู้ว่า
พี่ชายของตนมีเพศสัมพันธ์กับสวิงแล้ว นอกจากนี้รอนราวูยังได้รับอิทธิพลจาก
วิดีโอมาหลายอย่าง เช่น ชอบทำท่าทางเหมือนแก๊งค์วัยรุ่นในวิดีโอ ดังที่
ผู้แต่งบรรยายถึงรอนราวูหลังจากที่ได้ดูวิดีโอฆ่าล้างโคตรกันแล้วว่า "รอนราวู
ทำคอเอียง หรีด้า มือหนึ่งเท้าเอวเหมือนในหนังเมื่อกี้ไม่มีผิด" (เรื่องเดิม :
71) และเขายังได้ฆ่าแมวโดยทำเลียนแบบที่ผู้แสดงได้ฆ่าแกะ

ผู้แต่งยังได้สะท้อนอิทธิพลของวิดีโอ หรือภาพยนตร์ที่มีผล
ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นทั่วๆ ไป อีกว่า

ท่าเดินคอเอียงเป่าปาก เสื้อผ้าแบบฟิลิปปินส์ ทรงผมยาว
แบบโศโครก การแยกเขี้ยวหัวเราะขี้ขลาด ท่าลามกพิสดาร

เรื่องฤทธิ์เคยเห็นเจ้าหนุ่มโก้ทั้งหลายทำท่าทำกัน เขาเพิ่งรู้ว่ามันมาจากหนึ่งพวกนั้นเอง คงไม่ได้มีเรื่องนี้ เรื่องเดียวหรือ
(เรื่องเดิม : 68)

สื่อมวลชนไม่ว่าจะเป็นวิดีโอ หรือหนังสือได้ช่วยๆ ให้เด็กวัยรุ่นเกิดอารมณ์ทางเพศและมีความหึงหวงโหด สิ่งเหล่านี้หาซื้อกันได้ง่ายๆ มีอยู่เกลื่อนไป และเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลควบคุมดูแล ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึง รอนราญที่ชอบดูวิดีโอลามกแล้วยังชอบอ่านหนังสือโป๊อีกว่า

รอนราญชกไหล่ ไม่ได้เถียงกับพี่ชายต่อ เขาไปในห้องนอนอ่านหนังสืออยู่คนเดียว ทำท่าเหมือนไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น หนังสือที่เขาอ่านนั้นเกือบจะไม่มีเรื่องอะไรให้อ่าน เพราะมีแต่รูปเปลือยส่วนใหญ่ แนนอนเป็นรูปลามก รูปเปลือยทั้งสิ้น...
(เรื่องเดิม : 180)

ทั้งเรื่องฤทธิ์และรอนราญใช้เวลาว่างที่มีอยู่ดูวิดีโอลามกอ่านหนังสือโป๊ ทำให้เขาทั้งสองหมกมุ่นในกามารมณ์จนต้องหาทางระบายอารมณ์และก่อเหตุถึงขั้นฆ่าคนตาย ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าสิ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กทั้งสองนี้ เป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมที่เลวร้าย ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของพ่อที่เสียใจ เมื่อลูกถูกจับว่า

ลูกหนอลูก ทำไมถึงเป็นไปได้ถึงเพียงนี้ นัยน์ตาของเขาพร่ำพราย น้ำตาลูกผู้ชายไหลเอ่อ พ่อมีวแต่ทำงาน แม่ก็มีวแต่ทำงาน สิ่งแวดล้อมรอบตัวลูกเป็นอย่างไรไม่รู้เลย ที่ทำงานห้ามรุ่งห้ามค่ำก็เพื่อลูก หาบ้านให้ลูกอยู่ หาข้าวให้ลูกกิน หาเงินให้ลูกใช้ ให้ลูกเรียนหนังสือ (เรื่องเดิม : 191)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นถึงสภาพของเด็กวัยรุ่นที่ต้องตก
เป็นเหยื่อของสิ่งแวดล้อมและอารยธรรมของตะวันตกที่แพร่เข้ามา โดยที่รัฐ
และคนของรัฐขาดการกวดขันติดตามดูแล ดังที่ผู้แต่งได้สะท้อนผ่านความรู้สึก
ของนักรบว่า

ลูกผมซึ่ได้รับเป็นเหยื่อของวัฒนธรรมตะวันตกพวกนี้ หนึ่ง
พวกนี้มาจากไหนครับ มาจากเมืองฝรั่ง ปลอ่ยให้ส่งเข้ามา
โดยไม่มีการควบคุม เด็กวัยรุ่นอารมณ์กำลังรุนแรงก็ชอบดู
แล้วก็เกิดพลัง เกิดอารมณ์เพศอารมณ์ใคร่ขึ้นมา ลูกผมมันก็ผิด
ด้วยที่ดูหนังพวกนี้ แต่ทำไมหนังพวกนี้ถึงมีมาให้เขาดูล่ะ พวก
คุณทำไมไม่จับ ไม่ห้ามเข้า ทำไมตำรวจไม่จับหนังพวกนี้

พวกเราประเทศด้อยพัฒนากลับรับของเขา มา ทำไมมันไม่
ทำหนังพวกนี้ไว้ให้ลูกหลานมันดูเองล่ะครับ ส่งมาให้ลูกเราดูกัน
ทำไม ให้ลูกหลานมันดูกันเอง ปล้าผู้หญิงบ้านมันเอง ฆ่าลูก
หลานมันเองบ้าง บ้านเมืองเจริญด้วยอารยธรรมตะวันตก
ที่แท้ป่าเถื่อนยิ่งกว่าคนป่าในอะเมซอนอีก พวกป่าเถื่อน
ป่าเถื่อน (เรื่องเดิม : 193-194)

อีกทั้งผู้แต่งยังได้แสดงความเห็นใจพ่อแม่ที่ต้องทำงาน
หนักเพื่อลูก แต่ลูกกลับตกเป็นเหยื่อของปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยที่
พ่อแม่สุดวิสัยที่จะแก้ไขหรือช่วยลูกได้ ดังที่ผู้แต่งแสดงทัศนะผ่านความรู้สึก
ของฤทัยรัตน์ว่า

แม่ไม่อาจช่วยลูกได้เลย พ่อก็ช่วยลูกไม่ได้ พ่อแม่สองแรง
เท่านั้น เพียงแต่ทำงานหาเงินให้พอกินพอใช้ก็เหนื่อยหนักแล้ว

พ่อแม่จะแก้อะไรในสังคมได้ แค่ดูแลลูกให้ใกล้ชิดยังทำไม่ได้
 ต้องให้เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ดูแลลูกแทน จนเกิดเหตุเช่นนี้ขึ้นมา
 ลูกทำความผิดแม่ยอมรับ แต่เหตุใดแล้วลูกจึงชั่วช้าตาม
 สายตาสังคมได้ถึงเพียงนี้ (เรื่องเดิม : 195)

ผู้แต่งยังได้สะท้อนทัศนะเกี่ยวกับปัญหาสังคมและ
 สิ่งแวดล้อมที่กำลังเสื่อมทรามลง โดยที่ไม่มีผู้ใดรับผิดชอบในการแก้ไข หรือ
 ป้องกันได้เลยว่า

ใครจะแก้ไขสังคมที่เสื่อมทรามสุดขีดเช่นนี้ได้ เพื่อว่าลูก
 คนอื่นๆ ไม่ว่าจะหญิงหรือชายจะได้ไม่ต้องตกเป็นเหยื่อรายต่อไป
 ใครจะตกเป็นเหยื่อรายต่อไป รายต่อไป ไป และเมื่อไร
 จะสิ้นสุด หรือเพียงแต่ลดน้อยลง (เรื่องเดิม : 196)

ผู้แต่งได้ชี้ให้เห็นว่าเด็กเป็นวัยบริสุทธิ์ เขาย่อมจะซึมซับ
 เอาสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเขาได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะถ้าหากเขาไม่ได้
 รับการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องด้วยแล้ว โอกาสที่เขาจะตกเป็นเหยื่อของสังคม
 และสิ่งแวดล้อมได้โดยง่าย

4. เรื่องกว่าจะรู้เตียงสา

นวนิยายเรื่องนี้ โปต้นแต่งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2528

4.1 เนื้อเรื่องย่อ

แวนทิพย์ เป็นบุตรสาวของครอบครัวผู้ดีเก่าที่มีฐานะร่ำรวยทางภาคเหนือ ครอบครัวนี้มีแม่เป็นหัวหน้าครอบครัวและแม่จะเป็นคนเข้มงวดในทุกๆ เรื่อง โดยเฉพาะการเลี้ยงดูลูกสาวคนเดียวคือแวนทิพย์ ชีวิตของแวนทิพย์จึงรู้จักเฉพาะที่บ้านและโรงเรียนคอนแวนต์ที่แม่ให้อยู่ประจำเท่านั้น

เมื่อมีงานแข่งขันกีฬานักเรียนประจำภาค แวนทิพย์ได้เป็นดรัมเมเยอร์ของจังหวัด ด้วยความสวยงามของแวนทิพย์จึงทำให้เธอได้รับความสนใจจากหนุ่มๆ ซึ่งตามติดตลอดวันซ้อมและวันแข่งขัน จนกระทั่งแวนทิพย์ได้มีโอกาสรู้จักกับชยา เด็กหนุ่มหน้าตาดีมีเชื้อสายจีน ซึ่งเป็นนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียงของจังหวัด ทั้งสองเกิดชอบพอกันแวนทิพย์ไม่มีประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศและเกิดความเบื่อหน่ายการเลี้ยงดูของครอบครัว แวนทิพย์จึงแอบหนีออกจากบ้านไปพบชยาบ่อยๆ จนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กันบ่อยครั้งและท้ายที่สุดแวนทิพย์ก็ตั้งครรภ์ ทั้งชยาและแวนทิพย์ไม่รู้จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างไร จึงชวนกันหนีไปกรุงเทพฯ โดยมีเงินติดตัวไปเล็กน้อยและเงินเหล่านั้นก็ถูกพวกมิจฉาชีพล้วงกระเป๋าไปหมดในขณะเดินทาง เมื่อถึงกรุงเทพฯ ทั้งสองก็พบปัญหามากมาย

ชยาออกไปทำงานที่ร้านขายจักรเย็บผ้า แวนทิพย์ต้องไปเป็นคนใช้และถูกนายจ้างข่มขืน ส่วนชยาไม่เคยต้องรับผิดชอบอะไรเมื่อต้องมารับผิดชอบแวนทิพย์และลูกที่จะเกิดมา เขาจึงเกิดความกลัวใจจึงหาทางออกด้วย

การดมกาวและท่ายที่สุดก็ติดเชื้อเสฟติด เมื่อมีความต้องการยาเสฟติดมากๆ ถึงกับร่วมกับพวกไปปล้นธนาคาร ชยาจึงถูกยิงตายส่วนแวนทิพย์เมื่อไปหาชยาไม่พบจึงกลับไปปรึกษาเจ้าของบ้านเช่าที่เป็นโสเภณีชื่อแจ้ม และแจ้มก็ได้แนะนำให้แวนทิพย์ไปทำงานที่สโมสรแห่งหนึ่ง แวนทิพย์ได้เสียตัวให้กับเจ้าของสโมสร จนกระทั่งท้องโตมากจึงต้องออกจากงาน แวนทิพย์เป็นห่วงลูกที่จะเกิดมาจึงได้ติดต่อกับน้อยซึ่งเป็นญาติห่างๆ ขอให้หน่อยช่วยติดต่อพ่อและพี่ชายให้ช่วยเหลือเลี้ยงลูกของตน เมื่อแวนทิพย์คลอดและได้ลูกสาวชื่อไชทิพย์ แวนทิพย์พร้อมลูกเตรียมตัวจะกลับบ้านทางเหนือ แต่ด้วยความด้อยประสบการณ์แวนทิพย์จึงถูกแจ้มหลอกให้ไปอยู่กับเจลา ซึ่งเป็นเอเยนต์หาผู้หญิงส่งชายช่องในต่างจังหวัด จนกระทั่งแวนทิพย์ได้พบหมอสุริยา ผู้เป็นน้องชายของพี่สะกั ได้มาตรวจโรคให้แวนทิพย์ หมอสุริยาได้ช่วยนำไชทิพย์ออกจากชื่อนั้นมาได้ ส่วนแวนทิพย์เมื่อแน่ใจว่าลูกปลอดภัยจึงฆ่าตัวตาย เพื่อที่จะให้พ้นจากสภาพที่ทุกข์ทรมาน

4.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร

ผู้แต่งได้สะท้อนลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครสำคัญในเรื่องคือแวนทิพย์และชยา เป็นตัวละครที่อยู่ในวัยรุ่นที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาดังจะได้วิเคราะห์ต่อไปนี้

4.2.1 แวนทิพย์

แวนทิพย์เป็นเด็กสาวที่อยู่ในครอบครัวผู้ดีเก่าและมีฐานะร่ำรวย แวนทิพย์เป็นเด็กสาวที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงามมาก ดังนั้นแวนทิพย์จึง

เป็นที่สนใจของคนทั่วไป ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงความงดงามของแวนทิพย์ผ่านความรู้สึกของตัวละครว่า "เขาสวยงามนะ ยังสาวไม่เต็มตัวก็รูปร่างดีออกยังงั้น อีกสักสองสามปีจะยิ่งเหมือนดอกไม้บานเต็มที่" (โบทัน (นามแฝง), 2528 : 13) เมื่อแวนทิพย์ไปนั่งร้านขายไอศกรีม คนขายยังสะดุดตาในความสวยงามของแวนทิพย์ ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของคนขายไอศกรีมว่า "หล่อนเพียงแต่แปลกใจว่าสาวน้อยไม่ได้สวมแวน ทำไมถูกเรียกว่าคุณแวน หน้าตาคุณแวนสวยมาก เสียด้วยแต่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน หน้าตาของหล่อนสะดุดตาออกอย่างนี้" (เรื่องเดิม : 55)

ครอบครัวของแวนทิพย์เลี้ยงดูแวนทิพย์แบบโบราณ เธอจึงไม่มีโอกาสได้ไปรู้จักกับโลกภายนอก การเลี้ยงดูแบบนี้ส่งผลให้แวนทิพย์เป็นเด็กสาวที่อ่อนด้อยประสบการณ์อ่อนต่อโลก ลักษณะนิสัยและพฤติกรรม เช่นนี้ของแวนทิพย์ได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตของเธอมาก ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของแวนทิพย์ที่อ่อนด้อยประสบการณ์ต่อการดำเนินชีวิตหลายประการ ดังนี้

4.2.1.1 ขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ

เมื่อแวนทิพย์ได้มีโอกาสรู้จักกับชยา ซึ่งเป็นเพื่อนชายคนแรกในงานแข่งขันกีฬาของจังหวัด ประสบการณ์นี้เป็นประสบการณ์ใหม่ แวนทิพย์เป็นคนอ่อนต่อโลกขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ จึงเกิดความรู้สึกหวั่นไหวและอยากจะไปดูชยามแข่งขันฟุตบอลในงานกีฬาของจังหวัด แต่แม้จะไม่อนุญาตโดยให้เหตุผลว่าลูกผู้ดีไม่ควรไปดูงานนั้น แวนทิพย์จึงเกิดความรู้สึกไม่พอใจ ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของแวนทิพย์ว่าไม่พอใจที่จะเป็นลูกผู้ดี ไม่มีความเป็นอิสระที่จะทำอะไรตามใจตนเองได้เลยว่า

ถ้าชีวิตลูกผู้ดีไร้รสนิยมแบบนี้ เกิดมาเป็นลูกชาวบ้านยังจะดี
เสียกว่า เพียงแต่อย่าให้ต้องไปเกิดเป็นลูกกรรมกรหรือชาวไร่
ชาวนาแล้วกันเพราะแวนทิพย์ทำงานหนักไม่ไหว ขอเป็นลูก
นายอำเภอหรือลูกพ่อค้า ชีวิตคงสนุกกว่านี้ไม่ต้องขังตัวเองอยู่
แต่ในบริเวณบ้านกับบริเวณโรงเรียน (เรื่องเดิม : 37)

เมื่อแวนทิพย์บอกแม่ว่าหล่อนโตแล้ว ทำอะไร
ตามใจตัวเองบ้างไม่ได้หรือ แม่ก็ตอบว่าโตแล้วต้องดูแลให้มากขึ้น แวนทิพย์
จึงพูดกับแม่ว่า

เมื่อลูกอายุหกขวบ ลูกก็ไม่เคยมีสิทธิจะหาความสนุกหรือค่ะ
... ลูกจำได้แต่ว่าต้องเรียนหนังสือ เรียนเปียโน เรียนว่ายน้ำ
เรียนศิลปะ ทั้งที่ลูกไม่ชอบเปียโน ไม่ชอบศิลปะ ชอบแต่
ว่ายน้ำ เดี่ยวนี้ก็ไม่ได้ไปว่ายน้ำแล้ว (เรื่องเดิม : 37)

เมื่อแม่ไม่อนุญาตแวนทิพย์ก็เกิดความ
เบื่อหน่ายและต้องการที่จะออกไปกับชยาอีก แวนทิพย์เกิดความหวั่นไหวใน
ประสบการณ์ใหม่ที่มีผู้ชายมาสนใจตน ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของ
แวนทิพย์ที่หวั่นไหวเพราะขาดประสบการณ์ว่า

แต่เมื่อไร้เดียงสาขาดประสบการณ์ แวนทิพย์กลับหวั่นไหว
ง่ายตายเกินไป โดยที่มารดาไม่อาจทราบได้ หัวใจของลูก
ท่านเปราะบางราวกับแก้วเจียรไน แม่ควบคุมได้แต่ร่างกาย
หัวใจไม่อาจเลี้ยงเห็น เป็นครั้งแรกที่มีหนุ่มไล่ตามต่อแวนทิพย์...
(เรื่องเดิม : 42)

แวนทิพย์ยังเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในการ
เลี้ยงดูของแม่ที่มักจะห้ามไม่ให้ทำอะไรตามที่ต้องการ แวนทิพย์จึงอยาก
แสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งเป็นลักษณะของวัยรุ่น เมื่อแม่ห้ามไม่ให้ไปดูกีฬา

แวนทิพย์ก็ไม่ไป แต่เธอก็ได้มีโอกาสรู้รายละเอียดเกี่ยวกับชยาจากวลีรัตน์ เพื่อนที่โรงเรียนเดียวกัน และได้รู้ว่าชยาสนใจแวนทิพย์มาก แวนทิพย์จึงเกิดความรู้สึกหวั่นไหวและเมื่อเพื่อนชวนให้ไปเที่ยวข้างนอก และผ่านไปแถวหน้าบ้านชยาบ้าง แวนทิพย์จึงไปและได้มีโอกาสนพบกับชยาอีกและได้รู้ว่าชยาชอบตน

หลังจากนั้นชยาก็มีจดหมายมานัดแวนทิพย์ให้ไปพบกันที่ร้านไอศกรีม แวนทิพย์เกิดความรู้สึกกระวนกระวาย ลังเล ตื่นเต้น และพอใจ พร้อมทั้งหาทางที่จะออกไปพบชยา ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

แวนทิพย์นั่งคิด นอนคิดตลอดคืน นอนไม่หลับ หล่อนจะไปนั่นดีหรือไม่หนอ ถ้าไปง่ายนักเขาจะคิดว่าใจง่าย และถ้าไม่ไปก็ทรมานตัวเอง ทรมานทั้งกายและใจ

และหล่อนก็ทนไม่ได้ ตัดสินใจถีบรถจักรยานออกจากบ้าน ทั้งๆ ที่ถีบรถไม่เก่งนัก พอประคองตัวไปได้เท่านั้นเอง แต่รถยนต์ในป้ายวันธรรมดาไม่แน่นถนน โรงเรียนปิดเทอมไม่มีรถรับส่งเด็ก ไม่มีรถพวกชอบเที่ยวหน้าโรงภาพยนตร์ วันหยุดสุดสัปดาห์ แวนทิพย์จึงไปถึงร้านไอศกรีมโดยสวัสดิภาพ

(เรื่องเดิม : 79)

เมื่อแวนทิพย์แอบหนีออกจากบ้านได้ครั้งหนึ่ง แวนทิพย์เกิดความรู้สึกปลอดโปร่ง ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า "แวนทิพย์... ถีบรถออกจากบ้านแล้วก็รู้สึกเหมือนนกบินหนีออกจากกรง สูดอากาศบริสุทธิ์ได้เต็มปอด เกิดมาไม่เคยปลอดโปร่งอย่างนี้มาก่อนเลยจริงๆ (เรื่องเดิม : 77)

แวนทิพย์แอบหนีออกจากบ้านได้ครึ่งหนึ่ง

เธอเกิดความรู้สึกที่จะหนีออกจากบ้านอีก เพราะคิดว่าอิสรภาพช่างหอมหวาน ยิ่งนัก ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของแวนทิพย์ว่า

โลกนอกบ้านช่างสดใสเสียนี้กระไร ได้ออกมาแล้วใคร
 เลขจะอยากอยู่ในกรง คุณแม่ไม่มีทางขังแวนทิพย์ได้หรอกน่า
 ยิ่งงานประดังเข้ามาอย่างนี้เพราะคุณพ่อป่วย เด็กสาวใจหาย
 นิดหนึ่ง เมื่อนึกถึงบิดาที่ป่วยนอนอยู่โรงพยาบาลในเมือง-
 เชียงใหม่... (เรื่องเดิม : 84)

เมื่อแวนทิพย์ถูกแม่บังคับในหลายๆ เรื่อง
 แวนทิพย์จึงต้องการที่จะประชด ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของแวนทิพย์ว่า
 พรุ่งนี้จะหนีไปเยี่ยมชยา กักตักคุณแม่จะต้องหนีเที่ยวให้
 เกือบทุกวันเลย เด็กสาวตัดสินใจด้วยแสนจะคับแค้นในหัวอก
 เราจะริมี "แฟน" อย่างเพื่อนๆ เขาย่าง ชีวิตอาจจะหาย
 เซ็งไม่ต้องมานั่งจับเจ้าอยู่แต่บ้านอย่างนี้ (เรื่องเดิม : 92)

ดังนั้นแวนทิพย์และชยาจึงหาโอกาสพบกัน

อยู่เสมอๆ ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

แรกก็พบกันในร้านไอศกรีม นั่งคุยกันเจิบๆ ต่อมาก็ขยับไป
 ที่ร้านหนังสือแล้วก็ห้างสรรพสินค้า แวนทิพย์พยายามระวังตัว
 แต่งตัวปอนๆ หวีผมยุ่งๆ ใส่แว่นดำบ้าง เพื่อไม่ให้เป็นที่
 สายตาผู้คน กระนั้นยังมีคนเห็นหล่อนแล้วเก็บเอามาฟ้องคุณแม่
 ได้ โชคดีที่คนปากมากปากขาวนั้นไม่ได้เห็นชยา ถ้าคุณแม่รู้
 เรื่องชยาหล่อนคงไม่แค่อุกด์ เรื่องจะต้องรุนแรงกว่านี้ อาจ
 จะถูกส่งไปขังที่โรง เรียนแม่ชีก่อนเปิดเทอมก็เป็นได้
 (เรื่องเดิม : 111)

จากพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้น เมื่อทั้งสอง
 ไม่มีโอกาสได้พบกัน แวนทิพย์จึงเกิดความรู้สึกโหยหาและคิดถึงชยามากๆ
 ดังความรู้สึกตอนหนึ่งของแวนทิพย์ "หล่อนไม่ได้พบชยาหลายวันแล้ว คิดถึง
 จนเหมือนหัวใจจะขาดรอนๆ" (เรื่องเดิม : 116)

เห็นได้ว่าเด็กวัยรุ่นอย่างแวนทิพย์ เมื่อ
 ถูกเลี้ยงดูแบบบังคับมากๆ แวนทิพย์เกิดความรู้สึกอึดอัดและพยายามที่จะหา
 ทางออกให้กับตนเอง โดยเข้าใจว่าสิ่งที่ทำไปนั้นเป็นสิ่งที่ดี มีอิสระ และ
 เมื่อชยาเพื่อนชายคนแรกได้เข้ามาในชีวิต ในช่วงที่แวนทิพย์เกิดความ-
 เบื่อหน่ายต่อการเลี้ยงดูของแม่มากๆ แวนทิพย์จึงทุ่มเทความรัก ความหลง
 ให้กับชยาและคิดว่าชยาเป็นสิ่งที่แวนทิพย์จะยึดเป็นที่พึ่งได้ ประกอบกับใน
 ช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังแสวงหา เมื่อแวนทิพย์ได้มีโอกาสรู้จักชยา เด็กหนุ่ม
 หน้าตาดีและมีความสามารถ แวนทิพย์จึงไม่สนใจคำสั่งของแม่หรือใคร
 ใดๆ ลึ้น

แวนทิพย์หลงรักชยาจึงไม่สนใจสภาพ
 ครอบครัวที่กำลังมีปัญหา และดีใจที่แม่ไม่มาเข้มงวดกับตน จึงได้นัดชยา
 ไปเที่ยวหน้าตึกพร้อมๆ กับเพื่อน และทั้งสองก็ปลื้มตัวจากเพื่อนๆ มา
 พลอดรักกัน แวนทิพย์เป็นเด็กไร้เดียงสาเมื่อถูกชยาเลียโลม จุดไฟราคะ
 หล่อนจึงหัวนไหวและซาบซ่านจนลืมหู ลืมคำสั่งสอนของพ่อแม่และ
 ครูบาอาจารย์ที่สั่งสอนให้รักนวลสงวนตัว ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึก
 ของแวนทิพย์ว่า

แวนทิพย์หายใจระรัว ร่างกายบอกแก่หล่อนว่าความรัก
 มีอะไรมากกว่าเพียงแค่จูบ หล่อนไม่เคยรู้รสชาติ ไม่รู้ว่า
 สิ่งที่น่าอึดใจคืออะไร แม้จะโง่ ในกระบวนการสัมผัส

ของหญิงชาย หากสัญญาตบถบอกแก่หล่อนว่าพฤติกรรมของ
ความรักความใคร่มีมากกว่าการจูมพิต

รสจูมพิตยังทำให้หล่อนสะท้านไปทั่วทุกชุมชน หากมากกว่านี้
จะเป็นไฉน หล่อนสงสัย หวาดหวั่นแต่ก็กระหายใคร่จะรู้

คำสั่งสอนของมารดาและแม่ชีที่โรงเรียน เรื่องการรักนวล
สงวนตัวหาสไปจากสมองของหล่อน ละลวยไปกับสายน้ำตก
เย็นเฉียบ (เรื่องเดิม : 127)

อีกวันต่อมาชยานัดแวนทิพย์ไปเที่ยวน้ำตก
ด้วยกันอีก เพื่อจะได้พลอดรักกันตามลำพังด้วยความไว้ใจเสียสละและอ่อนน้อม
ประสพการณ์ของแวนทิพย์ทำให้แวนทิพย์มีความสัมพันธ์ทางเพศกับชยาที่น้ำตก
เมื่อมีความสัมพันธ์กันแรกๆ แวนทิพย์ก็ล้วนแต่ต่อมาก็พอใจและติดใจในรสรัก
ของชยา แวนทิพย์จึงหาโอกาสไปพลอดรักกับชยา ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

คิดถึงธรรมชาติอันยังพอทนไหว แต่คิดถึงรสจูมพิตของเขา
นั้นสิ โอ...รสสัมผัสอันแสนหวานยังซาบซ่านอบอุ้มถึงซั่วหัวใจ
เด็กสาวสะท้านไปทั้งกาย เพียงแต่นึกถึงหล่อนยังวาบหวิว
หากได้พบเขาทุกคืนวัน หล่อนจะมีความสุขสักเพียงไหน
(เรื่องเดิม : 150)

ต่อมาแม่เริ่มสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลง
ในตัวของแวนทิพย์และได้รู้ว่าแวนทิพย์เป็นสาวแล้ว แม่จึงระวังลูกสาวมากขึ้น
จึงให้แวนทิพย์ไปอยู่โรงเรียนประจำและวันหยุดก็ไม่ให้กลับบ้าน จนกว่าแม่จะ
ไปรับ เพราะแม่กำลังวุ่นวายเรื่องพ่อของแวนทิพย์ที่ไปติดพันผู้หญิงคนใหม่อยู่
แวนทิพย์ไม่พอใจ เพราะหล่อนคลั่งในรสรักของชยาและต้องการจะพบชยา
ให้ได้ ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของแวนทิพย์ว่า

แวนทิพย์นั่ง หน้าเข็ดขี้ตังใจว่าจะต้องพบชยาเสาร์นี้ให้ได้ เป็นไร เป็นกันคุณแม่ทำราวกับแวนทิพย์ไม่มีชีวิตจิตใจจะบงการ อย่่างไรก็ได้จะซังไว้ในบ้านหรือในโรง เรียนก็ได้ตามแต่ใจท่าน แต่แวนทิพย์มีเลือดเนื้อ มีชีวิต รู้จักเปื้อ รู้จักเกลียด และข้อ สำคัญที่สุดรู้จักรัก

หล่อนกำลังคลั่งรัก ติดใจในรสรัก รสหวานหอมแห่งชีวิต ส่วนกาลข้างหน้ารสหวานจะแปรเป็นขมหรือไม่ หล่อนไม่ไช่ดี จะรู้หรือแม้เพียงคิดถึงสักนิดหนึ่ง

ไม่ได้พบชยาเสาร์แวนทิพย์ทนไม่ได้

(เรื่องเดิม : 152)

แม้แต่ครูที่โรงเรียนประจำถามแวนทิพย์ว่า อย่่ากเรียนอะไรแล้วครูจะได้ช่วยพูดกับคุณแม่ให้ แวนทิพย์ก็ตอบไม่ได้เพราะ ในสมองของแวนทิพย์มีแต่ชยา... ชยาเท่านั้น ดังที่ผู้แต่งบรรยายความคิดของ แวนทิพย์ว่า "อย่่ากเรียนอะไรแล้ว แวนทิพย์ก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน ได้แต่ ส่ายหน้า หล่อนไม่อย่่ากเรียนอะไรแล้วอย่่ากเรียนแต่รัก" (เรื่องเดิม : 155)

เห็นได้ว่าแวนทิพย์อ่อนด้อยประสบการณ์ ในการคบเพื่อนต่างเพศ เพียงได้รู้จักชยาซึ่งเป็นเพื่อนชายคนแรก แวนทิพย์ ถึงกับมีเพศสัมพันธ์กับชยาเสียแล้ว มิหนำซ้ำยังติดใจในรสรักจนหลงใหล คลั่งไคล้ ดังนั้นเมื่อแม่ไม่อนุญาตให้กลับบ้าน แวนทิพย์จึงได้ออบนวดหมายให้ ชยามารับตนที่โรงเรียน โดยให้วัลรัตน์เป็นคนเอาจดหมายไปให้ชยา เห็นได้ ว่าพฤติกรรมของแวนทิพย์เปลี่ยนไปเนื่องด้วยความรัก ชาดความฮับฮั้งซังใจ และติดใจในรสรัก จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะได้พบหน้าคนรัก แวนทิพย์จึงหนี ออกทางหลังโรงเรียนที่มีการก่อสร้าง ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

เด็กสาวย่องลงบันไดหลังตึกนอน ไม่มีใครสนใจคอยเฝ้าดู แม้ซีที่เป็นเวรก็สนใจดูแต่ห้องเด็กเล็ก แวนทิพย์ไม่เคยเป็นนักเรียนมีปัญหา ครูนึกไม่ถึงว่าหล่อนจะหนีโรงเรียนกลางดึก ครูยอมเข้าใจว่าหล่อนนอนแล้ว ถึงพรุ่งนี้เข้าครูก็คงไม่ได้สนใจ เข้ามาดูแลอะไร วันหยุดแวนทิพย์ยอมมีสิทธิ์จะตื่นสายบ้าง หล่อนอาจจะกลับเข้าโรงเรียนได้โดยที่ครูไม่รู้เลยว่าหล่อนหายไปที่ไหน

พวกคนงานก่อสร้างนอนกันงีบแล้ว พวกเขาคงเห็นอย่างงานประจำวันหนักหนาสาหัส หล่อนเห็นพวกเขาปีนป่ายนั่งร้าน ก่อตึกกลางแดดเปรี้ยง พวกที่ผสมปูนหรือทำงานอื่นอยู่บนพื้นล่าง ก็ก้มหน้าก้มตาทำงานกันตลอดวัน ไม่มีใครตื่นมาฟังเสียงหล่อน ย่องหนีโรงเรียน

ชยารออยู่แล้วตามนัด แวนทิพย์โผล่มาเข้าหาอ้อมกอด ชยารุมพิตหล่อนด้วยความปรารถนาซึ่งสะกดไว้ตลอดสัปดาห์ เขาเตรียมสถานที่ไว้รอหล่อนแล้วก็บ้านเพื่อนคนที่เขาเคยไปอยู่สนุกด้วยในวันหยุด เพื่อนคนนั้นอยู่บ้านตามลำพังเสมอเพราะพ่อแม่ไม่เคยอยู่ติดบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันสุดสัปดาห์อย่างนี้ (เรื่องเดิม : 157)

ด้วยความอ่อนด้อยประสบการณ์ต่อชีวิต

เมื่อแวนทิพย์มีความสัมพันธ์ทางเพศกับชยาร้อยครั้ง แล้วขาดการป้องกัน
แวนทิพย์จึงตั้งครรภ์ ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

แวนทิพย์มีเรื่องรุ่นวายใจอยู่แล้ว เรื่องหนึ่ง หล่อนยังไม่ได้
ปรึกษาใคร แม้จะเขลาต่อชีวิตสักเพียงไหนแต่วัยและ

ประสบการณ์อันน้อยนิดที่มีอยู่ก็ทำให้หล่อนพอจะรู้ว่าอาการที่กำลังเกิดขึ้นกับตัวหล่อนนั้น เป็นอาการของคนที่กำลังจะเป็นมารดา

อาจจะไม่ใช่ก็ได้ จะแน่ใจได้อย่างไรถ้าหมอยังไม่ยืนยันคนอื่น ๆ เขามีสามี มีคู่รักทำไมเขาไม่ท้องกันล่ะ ทำไมสุวีพรไม่ท้องทั้งที่อยู่กับพี่ชายหล่อนมาเป็นปีๆ แล้วทำไมแว่นทิพย์ถึงท้อง หล่อนไม่อยากเชื่อเลย

แล้วนี่มารดาผู้ระแคะระคายเสียแล้ว เพียงเห็นหล่อนนั่งรถไปกับเพื่อนชาย แว่นทิพย์ยังถูกตบจนหน้าชา ถ้ารู้ว่าลูกสาวท้องท่านต้องฆ่าหล่อนเสียแน่ๆ (เรื่องเดิม : 165)

อีกหลายวันต่อมาแว่นทิพย์ก็มั่นใจว่าตนตั้งครรภ์ เพราะมีอาการหลายอย่างเช่น ปั่นป่วนในกระเพาะอาหาร เวียนศีรษะและอาเจียน ฯลฯ แว่นทิพย์ตกใจกลัวแม่่มาก จึงชวนชยาหนีไปกรุงเทพฯ ทั้งๆ ที่ทั้งสองไม่เคยไปกรุงเทพฯ มีเงินติดตัวไปไม่มากและยังเรียนไม่จบ

เห็นได้ว่าแว่นทิพย์อ่อนด้อยประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เพราะครอบครัวไม่เปิดโอกาสให้ลูกสาวคบกับเพื่อนผู้ชาย อีกทั้งไม่ได้รับคำแนะนำให้คบผู้ชายอย่างเพื่อน ที่คบกันแล้วอาจจะสนุกเฮฮา ไปเที่ยวกันแบบเพื่อนๆ ไม่ใช่คู่รักที่คอยแต่จะหาโอกาสไปพลอดรักกันด้วยความขาดประสบการณ์เมื่อแว่นทิพย์ได้มีโอกาสลิ้มลองรัก เธอถึงกับหลงติดใจในรสรัก จึงคอยหาโอกาสที่จะได้เสพสมกัน มีหน้าซ้ำยังไม่รู้จักวิธีการคุมกำเนิด แว่นทิพย์จึงตั้งครรภ์ขึ้นมา

4.2.1.2 ขาดความระมัดระวังและเชื่อคนง่าย

เมื่อแว่นทิพย์และชยาหนีไปกรุงเทพฯ ทั้งๆ ที่ไม่เคยไปมาก่อนเลย ทั้งสองมีเงินติดตัวไปไม่มาก แว่นทิพย์จึงไป

ถอนเงินที่ธนาคารและเอาเครื่องประดับติดตัวไปบ้าง แต่ด้วยความที่แวนทิพย์ไม่เคยที่จะเดินทางโดยรถประจำทางหรือโดยสารรถไฟที่ต้องปะปนกับผู้คนเป็นจำนวนมาก และมีพวกมิจฉาชีพคอยที่ฉกฉวยโอกาส เพราะชีวิตของเธอพบแต่ความสะดวกสบาย ไปไหนๆ ก็ไปโดยรถยนต์ส่วนตัวที่ไม่ต้องระวังในทรัพย์สินของตน ดังนั้นเมื่อแวนทิพย์หนีเข้ากรุงเทพฯ เธอจึงเก็บเงินทั้งหมดที่มีอยู่ไว้ที่เดียวกัน และขาดความระมัดระวังจึงถูกพวกมิจฉาชีพกรีดกระเป๋าเอาเงินไปหมด ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

กระเป๋าถูกกรีดขาดตรงกลางเป็นรอยกว้าง มีเสื้อผ้าเต็มกระเป๋า แต่ไม่มีซองเงิน แวนทิพย์ชะล่าใจใส่เงินทั้งหมดไว้ในกระเป๋าเสื้อผ้าแล้วนั่งหลับ กระเป๋าคงไม่ได้ตกลงไปอยู่ที่พื้นเอง หากคนกรีดโยนคืนไว้ให้ (เรื่องเดิม : 203)

แวนทิพย์ขาดความระมัดระวังจึงถูกกรีด

กระเป๋าเงิน เธอจึงต้องออกหางานทำ จนกระทั่งต้องไปเป็นคนใช้และถูกนายจ้างข่มขืน มีหน้าซ้ำเมื่อหมดหนทางยังได้รับคำแนะนำจากแจลล์ให้ไปทำงานที่สโมสรของพวกเศรษฐี แวนทิพย์ต้องเสียตัวให้กับเจ้าของสโมสรเพื่อแลกกับเงินเพื่อประทังชีวิตตัวเองและลูกที่จะเกิดมา แวนทิพย์คิดจะส่งลูกไปให้พ่อช่วยเลี้ยงแต่กลัวแม่จะลงโทษ ผู้แต่งได้แสดงความคิดเห็นว่าแวนทิพย์ยังขาดกลัวพ่อแม่มากเกินไป ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วคงไม่มีพ่อแม่คนไหนถึงกับฆ่าลูกได้ แวนทิพย์จึงถูกหลอกและชีวิตต้องทุกข์ทรมานมากกว่านี้ว่า

ถ้าแวนทิพย์กลัว ชะตาชีวิตอาจจะไม่แปรผันถึงเพียงนี้มีพ่อแม่ที่ไหนเล่าจะฆ่าลูกได้ อาจจะมีแต่น้อยนัก หล่อนไม่กล้าเสี่ยงหวังจะพึ่งลูกอ่อนช่วยให้พ่อแม่ใจอ่อนกับตาต่างๆ ไร้เดียงสา แต่ตัวหล่อนเองนึกว่าเดียงसानัก รู้จักชีวิตพอสมควรแล้ว ผ่านมามากแล้วกว่าจะรู้เดียงสา

แต่หล่อนยังผ่านโลกผ่านคนมาไม่มากพอ หล่อนจึงฝากตัวไว้กับแจ้ม แม้จะต้องใช้เงินบ้างก็นึกว่าเป็นการตอบแทนกันตามปกติ หล่อนไม่อาจแยกแยะออกได้ว่าได้ผิวหน้าของใคร มีอะไรอยู่เบื้องหลังหรือภายใน (เรื่องเดิม : 314)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าแวนทิพย์เป็นคนที่ไว้ใจคนแปลกหน้าหรือเชื่อคนง่ายเกินไป โดยลืมนึกถึงสังคมในปัจจุบันว่าคนบางคนเป็นคนที่ไว้ใจได้ยากและยากที่จะหาคนที่หวังดีต่อเราอย่างแท้จริง ดังนั้นอย่าเชื่อคนง่าย แวนทิพย์เป็นคนเชื่อคนง่ายจึงหลงไว้ใจแจ้มและเจลาจนท้ายที่สุด เจลาถึงกับขายแวนทิพย์และลูกสาวให้แก่เจ้าของช่องที่หาที่ใหญ่ แวนทิพย์จึงต้องไปเป็นโสเภณีโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และไม่สามารถช่วยตนเองและลูกให้หลุดพ้นออกไปจากช่องนรกนั้นได้

แวนทิพย์เป็นเด็กสาวที่ขาดความระมัดระวังในการดำเนินชีวิต ส่งผลให้ชีวิตของหล่อนถึงขีดตกต่ำที่สุด ต้องไปเป็นโสเภณีเพราะเชื่อคนง่าย ไม่เข้าใจโลกมองมนุษย์ในแง่ดีจนเกินไป และเมื่อถูกหลอกไปขายก็ไม่สามารถที่จะหลบหนีออกจากช่องนรกนั้นได้ เพราะไม่เคยต้องช่วยตนเองเลยในการดำเนินชีวิต ไม่ได้ฝึกตนเองในการเอาตัวรอดในสังคมปัจจุบัน แวนทิพย์จึงได้แต่คอยว่าสักวันหนึ่งคงจะมีคนมาช่วยเหลือ ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึงความขาดประสบการณ์ที่จะเอาตัวรอดในการหลบหนีออกไปจากช่องว่า

แวนทิพย์จะไปสู้รบปรบมืออะไร เขาได้ กระทั่งจะเดินไปให้ที่บ้านนี้หล่อนก็ไปไม่รอด หล่อนไม่รู้จักถนนหนทาง ไม่มีที่จะไป แม้พันประตูไปได้จนถึงสถานีตำรวจ หล่อนอาจจะถูกจับส่งกลับที่เก่าและต้องประสบเคราะห์กรรมซ้ำเติมร้ายกาจไปกว่าเดิม (เรื่องเดิม : 333)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าแวนทิพย์เป็นเด็กสาวที่ไม่สามารถเอาตัวรอดในสังคมนี้ได้ เพราะเป็นผลจากการเลี้ยงดูของครอบครัวที่ไม่ได้สั่งสอนให้ช่วยเหลือตนเอง พ่อแม่คอยแต่จะอำนวยความสะดวกสบายให้แก่ลูกทุกๆ อย่าง ดังนั้นเมื่อลูกต้องเผชิญชีวิตตามลำพัง จึงไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ มีหน้าซ้ำแวนทิพย์ยังต้องประสบกับสิ่งที่เลวร้ายในชีวิตมากกว่าคนอื่นๆ แวนทิพย์จึงช่วยเหลือตนเองไม่ได้เลย

4.2.1.3 ทำงานบ้านไม่เป็น

แวนทิพย์เป็นเด็กสาวที่อยู่ในครอบครัวของผู้ที่มีฐานะดี ไม่เคยทำงานเลยโดยเฉพาะงานบ้าน เพราะที่บ้านมีคนคอยรับใช้ และแม่ของหล่อนยังอบรมสั่งสอน เตรียมตัวให้ลูกเป็นคุณนายที่ไม่ต้องทำงานบ้าน ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงแวนทิพย์ว่า

แวนทิพย์ไม่เคยทำงานอะไรเลย นอกจากงานบ้านประเภท ไข่ออกแขก จัดบ้าน จัดดอกไม้ ถักลูกไม้งามๆ สลักผักให้น่ารับประทาน หล่อนหุงข้าวเป็นหรือเปล่า เคยซักผ้าหรือไม่ ไม่จำเป็นว่าต้องซักด้วยมือหรือก ต่อให้ซักด้วยเครื่องซักผ้าชั้นเลิศ ประเภทหยอดเหรียญอย่างในต่างประเทศด้วย หล่อนเคยปูผ้าปูที่นอนเองไหม เคยล้างจานสีกใบใหม่ในชีวิต (เรื่องเดิม : 67)

ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าแม่ของแวนทิพย์ไม่ได้อบรมสั่งสอนเรื่องงานบ้านให้เลย ดังนั้นเมื่อเธอหนีไปกับชยา ทั้งคู่จึงตกระกำลำบากเพราะไม่มีเงิน และต้องทำงานบ้านเองทุกอย่าง แวนทิพย์ไม่เคยทำงานอะไรเลยจึงทำงานไม่เป็น ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงแวนทิพย์ผ่านความรู้สึกของชยาที่งุนงงมากเมื่อเด็กสาวอย่างแวนทิพย์ทำงานบ้านง่าย ๆ ไม่เป็นเลขว่า

เขานึกไม่ถึงเลยว่าแวนทิพย์จะไม่เป็นงานบ้านถึงเพียงนี้
 ภูบ้าน หุงข้าว ซักผ้า ไม่เป็นเลขสักอย่างเดียว กระทั่ง
 ล้างจานหล่อนก็บอกว่าไม่เคยทำ เวลาอยู่บ้านจะตีมน้ำสั๊กแก้ว
 ก็มีคนรับใช้รินจากขวดในตู้เย็นมาคอกเข้าส่งให้ ซาดแต่จะป้อน
 เข้าปากเท่านั้น หล่อนเพิ่งจะผูกเชือกกรองเท้าผ้าใบเป็นเมื่อ
 ต้องอยู่โรงเรียนประจำ หล่อนทำเตียง พับผ้าห่มเป็นก็เพราะ
 ต้องทำเองเมื่ออยู่โรงเรียนประจำเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นหล่อน
 ก็ไม่ต้องทำเอง

โตเป็นสาวมีผิวได้อย่างไรกันหนอ ซยาถอนใจ...

(เรื่องเดิม : 222-223)

ปัญหาการทำงานบ้านไม่เป็นที่พอใจของแวนทิพย์

เมื่อหนีตามกันมาอยู่กรุงเทพฯ แวนทิพย์จึงลำบากมาก คิดถึงบ้านและเริ่ม
 สำนึกได้ว่าตนเองได้ประพฤติผิด ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความรู้สึกของแวนทิพย์ว่า

หวนนึกถึงบ้านใหญ่โตโอฬารที่เคยอยู่มาแต่เกิด บรืวาร
 พร้อมพรั่ง พ่อแม่เลี้ยงมาชนิดเท้าไม่แตะดิน งานสักน้อยหนึ่ง
 ไม่ต้องแตะ คุณแม่อาจจะเข้มงวดแต่ทะนุถนอมลูกนั้นสุดจะหา
 ใครมาเทียบได้ แล้วบัดนี้หล่อนรันทดที่หาทุกข์ใส่ตัว อายุน้อย
 เท่านั้นพากันหนีมาตายดาบหน้า จะหันหลังกลับไปสุดด้านหน้า
 แม่ต้องโกรธ ตายก็ไม่ให้เผาผีจะมีหน้ากลับไปให้ผลักใส่หรือ
 จับคุมขังหรือ... แวนทิพย์นอนหลับน้ำตานองหน้า หาทุกข์ใส่ตัว
 แล้วจะโทษใครได้ ขามลิมตัวหลงไหลในกามโลกีย์ หล่อน
 ทำได้ทุกสิ่ง ลืมรักตัวเอง เกียรติยศและอนาคตภายหน้า...

(เรื่องเดิม : 231)

เมื่อตระกว่าลำบาก แวนทิพย์ก็เริ่มคิดถึงบ้าน เริ่มสำนึกตนได้ และคิดถึงความสะดวกสบายที่เคยได้รับ แต่แวนทิพย์ก็ไม่สามารถจะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ จึงปล่อยเลยตามเลย จนท้ายที่สุดต้องไปเป็นคนรับใช้ตามบ้าน

4.2.2 ชยา

ชยาเป็นเด็กหนุ่มที่หน้าตาดีมีความสามารถ เป็นนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียงของโรงเรียน ชยาจึงเป็นที่คลั่งไคล้ของเด็กสาวในจังหวัด ดังที่ผู้แต่งได้บรรยายถึงชยาว่า "ชยาผิวคล้ำแบบคนรูปหล่อได้สัดส่วน รูปร่างงาม เพราะเล่นกีฬา ออกกำลัง...ชยาควบคุมอาหาร เป็นพ่อรูปหล่อประจำเมือง" (เรื่องเดิม : 34) อีกทั้งชยายังเป็นลูกชายคนเล็กของครอบครัวคนจีน ดังนั้นพ่อแม่และญาติๆ จึงตามใจมาก ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของชยามีดังนี้

4.2.2.1 รักสนุกและขาดความรับผิดชอบ

ชยาเป็นเด็กหนุ่มที่หน้าตาดีและเป็นลูกชายคนเล็กของครอบครัว ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องรับผิดชอบงานในบ้านมากนัก ทั้งๆ ที่ทุกคนในครอบครัวต้องช่วยกันทำงานในร้านขายอะไหล่รถจักรยาน ชยามักจะเลิกงานออกไปเล่นฟุตบอล ไปซื้อจักรยานยนต์ออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือไม่ก็ไปจับผู้หญิง ลักษณะนิสัยเช่นนี้บุคคลในครอบครัวก็ไม่ชอบแต่ไม่รู้จะทำอย่างไร ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงชยาผ่านความรู้สึกของพี่ชายว่า "ไอ้ท่าทางยังงี้เหมือนจิกโก่หนึ่งฝรั่ง ทุเรศ ไม่ทำมาหาแตก เอาแต่เดินฮักเอา ยักไหล่เกี้ยวผู้หญิง จะเอาตัวไม่รอด" (เรื่องเดิม : 30) เห็นได้ว่าชยาเป็นเด็กที่รักสนุก ขาดความรับผิดชอบต่องานในบ้าน ลักษณะนิสัยเช่นนี้ของชยาแม้แต่ผู้หญิงวัยเดียวกันก็มองออก ดังที่ดาราบรรยายได้กล่าวถึงเขาว่า "อาฮักนะเหมาะสำหรับดวงโก้ๆ

แต่ไม่เหมาะที่จะแต่งงานด้วยหรอก ใครขึ้นแต่งกะคนสาวรายแบบนี้ก็อดตาย...

(เรื่องเดิม : 101) นอกจากนี้ชายยังไม่รู้จักทำงานแล้วยังแอบขโมยเงินที่บ้านไปใช้บ่อยๆ ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงชายว่า

ชายไม่คิดจะช่วย ใครจะอยากเหนื่อย ไม่เหมือนเหนื่อย
เตะฟุตบอล เหนื่อยที่รถเข็นสาวเพราะมันสนุก เหนื่อยเพราะ
ทำงานแสนจะน่าเบื่อ เงินไม่พอใช้แอบหยิบเอาก็ได้ สะดวก
สบายดีจะตาย ถูกจับได้ก็แค่โดนตำหนิตัวเอง

(เรื่องเดิม : 35)

ชายจึงมีเงินใช้ไม่ขาดมือ แม้จะไม่มากนักเพราะเขา
"มือกาบ" ไม่เลวเลย ขนาดเม็งระมัดระวังเต็มที่แล้วก็
ที่เปลวๆ อยู่บ่อยๆ ชายไม่เคยรู้ค่าของเงิน ไม่รู้เลยว่า
เงินนั้นกว่าจะหามาได้ ยากเย็นเหนื่อยเหน็ดประการไร
ผิดกับไซยันตร์ (เรื่องเดิม : 34)

เห็นได้ว่าชายเป็นเด็กรักสนุกและขาด
ความรับผิดชอบ ดังนั้นเมื่อเขาได้มีโอกาสรู้จักแวนทิพย์ เขาจึงตามจับได้
สำเร็จและทั้งสองก็มีความสัมพันธ์ทางเพศ จนกระทั่งแวนทิพย์ตั้งครรภ์
ทั้งสองตกใจมากจึงชวนกันหนีไปกรุงเทพฯ และพบกับความลำบาก ชาย
กลับโทษว่าเป็นความผิดของแวนทิพย์ที่ไม่รู้จักคุมกำเนิด แล้วเขาต้องมา
รับผิดชอบ ต้องมาตระกำลำบาก ดังที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของชาย
ที่เริ่มคิดถึงบ้านที่จากมาว่า

เขากำลังคิดถึงบ้าน ความสุขสบายที่เคยได้ แม้จะต้อง
ช่วยงานพี่ชายซึ่งกิจการแบบเดียวกันนี้แหละ แต่มันไม่หนักหนา
สาหัส เบียดเบียน พี่ชายให้ก็พอกินพอใช้ ห้องนอนกว้างขวาง
เพราะพี่ชายคนรองแยกไปแล้ว มันจึงตกเป็นของเขาได้อยู่

ตามลำพังแสนสุขโซ ห้างนอนที่มีกลิ่นสะอาดไม่ใช่กลิ่นน้ำคร่ำ
เหม็นเน่า แม้มีสาวสวยอยู่เคียงกาย แต่มันไม่อาจทดแทนอดีต
ของเขาได้เลย (เรื่องเดิม : 233)

ชยาเป็นเด็กหนุ่มที่ไม่เคยต้องรับผิดชอบ
อะไรในครอบครัว แม้แต่จะทำงานในบ้านเล็กๆ น้อยๆ เมื่อเขาต้องมา
รับผิดชอบชีวิตของแวนทีย์ เขาจึงโทษว่าเป็นความผิดของแวนทีย์และ
เขาก็ได้โต้เถียงชยาว่า ไม่ใช่ความผิดของเธอแต่เป็นความผิดของชยาว่า

คู่มือผม เหมือนมือกุ๊ไลไหม กุ๊ไลซ่อมรถจักรยานของคนอื่น
ถึงผมจะไม่มีฐานะเท่าคุณ ไม่มีโรงงาน ไม่ใช่ตระกูลผู้ดีค้า
คอออยแต่ผมก็ไม่เคยต้องทำงานแบบนี้ ผมได้เรียนหนังสือ
มีบ้านอยู่ ไม่ใช่ห้องเหม็นๆ นี้ ผมไม่ต้องมาซึกผ้าถูบ้าน สอน
คุณให้ล้างชาม ผู้หญิงอะไรไม่รู้โตะขึ้นมาได้ยังไง หุงข้าวก็
ไม่เป็น ล้างชามก็ไม่เป็น แล้วผมก็ต้องหนีหัวซุกหัวขุ่น ผม
ไม่ควรเชื่อคุณพากันหนีมาเลย ทำไมคุณไม่คิดไปทำแท้ง ทำไม
ไม่ป้องกันอย่าให้ท้อง

แล้วทำไมคุณไม่ป้องกันล่ะ ฉันผิดคนเดียวจ้ะ เรอะ แวนทีย์
หน้าซัดเหมือนจะเป็นลมแต่ยังมีแรงเถียง เพราะคุณต่างหาก
เพราะคุณมาจีบฉัน มาบอกรักฉันนักหนาซินดีจะลำบากร่วมกัน
ซินดีจะเผชิญไปตายกันคาบหน้า ฉันอยู่ของฉันดีๆ เพราะเธอมา
ตามจีบฉันต่างหากล่ะ เพราะเธอที่เดียวฉันถึงต้องเป็นอย่างนี้
เพราะเธอนั้นถึงท้องแล้วยังจะมาบอกให้ทำแท้ง ไอ้คนบาป
คนใจดำ ตายไปให้ตกรก... (เรื่องเดิม : 237-238)

ชยาเป็นเด็กที่รักสนุก เจ้าชู้และไม่มี
ความรับผิดชอบ เมื่อเขาสนใจเด็กสาวคนไหนเขาก็พยายามที่จะมีเพศสัมพันธ์ และ

เมื่อเกิดตั้งครรภ์ เขาจะโทษว่าเป็นความผิดของผู้หญิงที่ไม่รู้จักป้องกัน ทั้งๆ ที่ ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดชยาเป็นผู้ก่อขึ้นมา ดังที่แวนทิพย์ขาดประสบการณ์ ในการคบเพื่อนต่างเพศ เมื่อถูกชยากระตุ้นหรือเล้าโลมมากๆ ถึงกับเผลอเผลอ ปล่อยตัวปล่อยใจเป็นของชยา โดยที่ชยาก็มีประสบการณ์ในเชิงผู้ชายแต่ขาด การป้องกัน หรือคุมกำเนิด

4.2.2.2 มีประสบการณ์เชิงผู้ชาย

เมื่อชยาได้เห็นแวนทิพย์ เขาสนใจเธอมาก เพราะเธอสวยกว่าเด็กสาวคนอื่นๆ ในจังหวัด เขาจึงพยายามที่จะทำความรู้จัก มากขึ้น จนได้รู้ว่าแวนทิพย์มีฐานะดี พ่อแม่เลี้ยงดูแบบเข้มงวด และแวนทิพย์ไม่ได้ มีโอกาสรู้จักเพื่อนต่างเพศมากนัก ชยาจึงให้วลีรัตน์ซึ่งเป็นเพื่อนของแวนทิพย์ ช่วยเป็นแม่สื่อให้ เมื่อทั้งสองได้มีโอกาสพูดคุยกัน ชยาก็พยายามที่จะพูดคุย ด้วยความสุภาพ เพื่อให้แวนทิพย์ไว้วางใจ จนท้ายที่สุดทั้งสองได้ไปเที่ยวหน้าตึก ชยาหาโอกาสอยู่ตามลำพังและได้กระตุ้นอารมณ์ของแวนทิพย์ จนเธอระงับ อารมณ์ไม่ได้ถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน การที่ทั้งสองมีเพศสัมพันธ์เป็นเพราะชยามี ประสบการณ์ทางเพศเป็นอย่างดีประกอบกับแวนทิพย์ไม่มีประสบการณ์เลย ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึงประสบการณ์ทางเพศของชยาอย่างโจกโจนว่า

ชยาไม่ใช่เด็กหนุ่มโสดบริสุทธิ์สมอายุ เขามีประสบการณ์ ด้านนี้มาบ้างแล้ว ทั้งกับผู้หญิงอาชีพและเด็กสาวๆ ที่เคย คลั่งไคล้ไหลหลงดาราฟุตบอลอย่างเขา เด็กสาวที่ปล่อยตัว ปล่อยใจให้เป็นไปตามสิ่งคมยุคใหม่ บ้านเพื่อนเขาบ้านหนึ่งมี วิชาโอพพร้อมม้วนเทปภาพยนตร์ต่างประเทศไม่ถึงกับเป็นหนัง ต้องห้าม แต่ก็สามารถกระตุ้นอารมณ์ให้เร้าร้อนได้มาก ยามใด พ่อแม่เดินทางไปธุระกรุงเทพฯ เพื่อนคนนั้นจะต้องชวนชยากับ

เพื่อนสนิทๆ อีกหลายคนให้ไปดูหนังพิเศษกันและมีอยู่สองครั้งที่พิเศษกว่าทุกครั้งนั่นคือมีเพื่อนสาวไปร่วมดูด้วย

หลังจากการดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ให้ได้ก็แล้ว ก็มีภาคปฏิบัติตามมา ชซาไม่เคยพบว่ามีเด็กสาวคนไหนทนทานต่อความร้อนร่ำของอารมณ์ภายในได้ในเมื่อมันปะทุออกมาแล้ว ไม่มีการขัดขืน มีแต่การร่วมสนุก คนหนึ่งร้องไห้กลัวจะท้องหลังจากทุกอย่างจบลง... ประสบการณ์ที่มีบ้างแล้วช่วยให้เขาประสบผลสำเร็จในการกระตุ้นอารมณ์เด็กสาวบริสุทธิ์อย่างแวนทิพย์ หล่อนสะท้านสะเทือนไปทั้งกาย... (เรื่องเดิม : 141)

ทั้งแวนทิพย์และชซา เมื่อมีเพศสัมพันธ์กันแล้ว ทั้งสองก็หลงติดในรสรัก โดยลืมคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ที่จะตามมาเป็นปัญหาคือการตั้งครรภ์และเมื่อแวนทิพย์ตั้งครรภ์ขึ้นมา ทั้งสองก็ไม่ว่างจะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างไร ก็คิดเอาง่ายๆ ว่า หนีตามกันไปก่อนแล้วค่อยแก้ปัญหาเอาทีหลัง

4.2.2.3 ติดยาเสพติดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

เมื่อชซาและแวนทิพย์หนีตามกันมาอยู่ในกรุงเทพฯ ทั้งสองประสบกับปัญหามากมาย และปัญหาที่สำคัญที่สุดคือเรื่องลูกที่กำลังจะเกิดมาในขณะที่พ่อแม่ไม่มีเงิน และยังไม่มียานทำ ประกอบกับชซาเป็นเด็กที่ไม่เคยต้องรับผิดชอบอะไร เมื่อเขาต้องมารับผิดชอบแวนทิพย์และลูกที่จะเกิดมา เขาจึงกลุ้มใจมากงานที่ทำก็หนักและยังถูกเจ้าของร้านเอาเปรียบ จึงไม่มีเวลาไปหาแวนทิพย์เลย ชซาจึงหาทางแก้กลุ้มด้วยการดมกาว ทินเนอร์ ที่อยู่ใกล้ๆ ตัวให้คลายทุกข์บ้าง ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

...ตอนลูกอ่อนจะทำอย่างไรคิดแล้วก็ยิ่งกลุ้ม คิดเรื่องนี้วันไหนก็ต้องหาทางดับกลุ้มด้วยการดมกาวในมือให้มันเลอะ-
เลื่อนจึงค่อยคลายความทุกข์ในหัวอก น้ำยาในมือที่ เขามีอยู่

ประจำเพราะต้องใช้ในการทำงานปะยาง ชัตรถ น้ายา
ขวดไหนก็ได้ข้างตัว อาจจะเป็นน้ายาปะยางรถหรือทินเนอร์
สำหรับใช้ในการทาสี... (เรื่องเดิม : 259)

แต่ความกลัดกลุ้มของชยาหายไปเพียงชั่วขณะ
เท่านั้น เมื่อหมดฤทธิ์ของสารระเหยเขาก็กลุ้มอีก เขาจึงไปรับทุกข์กับเพื่อน
และเพื่อนก็ให้เขาลองกินยาชนิดหนึ่งที่ดับความกลุ้มได้ดี ดังที่ผู้แต่งกล่าวถึง
ความขาดประสพการณ์ของชยาว่า

...ชยาไม่รู้ว่าเพื่อนใหม่มีปัญหาอะไร เขาไม่เคยรู้เรื่อง
ยาเสพติด ตัวเขาอยู่ห่างกับมันมาก นักกีฬาเสพติดอะไรไม่ได้
ต้องระวังรักษาสุขภาพอย่างดี

เขาไม่รู้เลยว่าบัดนี้เขาเป็นคนติดยาเสพติดคนหนึ่งแล้ว แต่
ยาเสพติดของเขาไม่ใช่ยาเสพติดผิดกฎหมาย

เขาติดสารระเหย เจ้าขวดที่อยู่ใกล้ตัวเขาและเขาสูดดม
เข้าไปทุกวัน ทั้งวันหากไม่ตั้งใจดมก็ไม่ติดหรอกแม้จะทำงาน
กับมันทั้งวัน แต่ความกลุ้มทำให้เขารู้สึกว่ามันหอมติดกับเมื่อ
สมัยทำงานอยู่ที่บ้าน เขาจึงดมมัน ใหม่ ๆ ก็สูดเล่นๆ ต่อไปก็
เริ่มสูดอย่างจริงจัง

และเมื่อพบเพื่อนคนนี้ พอรับทุกข์ว่ากลุ้มเพื่อนก็ส่งยา
อย่างหนึ่งให้ "กินชะดับกลุ้ม"

ชยารับมันมากินเข้าไป มันช่วยให้เขาลืมโลกแห่งความทุกข์นี้
ได้จริงๆ แหละ ยาวิเศษแท้ๆ (เรื่องเดิม : 272)

เมื่อติดยาเสพติดเขาจึงขาดการติดต่อกับ
แวนทิพย์ เมื่อแวนทิพย์มีปัญหา กับนายจ้างมาพบกับชยาแต่เขาก็ช่วยอะไรไม่ได้
และไม่สนใจแวนทิพย์กับลูกอีกต่อไป ท้ายที่สุดชยาก็ตกเป็นเครื่องมือของพวกเขา

ค้ายาเสพติด โดยเอายาเสพติดมาล่อให้เขาร่วมมือปล้นธนาคาร และชยา ก็ถูกยิงตาย ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงความอ่อนด้อยประสบการณ์จนต้องติดยา-
เสพติดว่า

ชยาติดยาเสพติด เขาอยู่ในกลุ่มโสเภณีผู้ขายยาเสพติด
เป็นบ่วงล่อให้หนุ่มน้อยไร้เดียงสา เช่นชยาติดกับ ข่าวบ่งอย่าง
ชัดเจนว่าผู้ต้องหาทุกคนติดยาเสพติด รวมทั้งหนุ่มน้อยที่
มอเตอร์ไซด์และถูกตำรวจยิงตายด้วย (เรื่องเดิม : 317)

ชยามีลักษณะนิสัยหลายๆ ประการที่ส่งผลให้
ชีวิตของเขาต้องตกต่ำและตายไปในที่สุด สาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เขามีลักษณะนิสัย
เช่นนี้มีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูของครอบครัว ดังจะได้วิเคราะห์ในหัวข้อ
ต่อไป

4.3 สภาพปัญหาของเด็กและเยาวชนในเรื่องกว่าจะรู้เดียงสา

ในเรื่องนี้ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของตัวละครคือแว่นทิพย์
และชยา คือปัญหาโสเภณีเด็ก และปัญหายาเสพติด

4.4 สาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชนในเรื่องกว่าจะรู้เดียงสา

ในเรื่องนี้ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นถึงสาเหตุของปัญหาว่ามีสาเหตุ
จากครอบครัวและปัญหาของสังคมและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

4.4.1 สาเหตุจากครอบครัว

ในเรื่องนี้ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นถึงการเลี้ยงดูบุตร ใน 2 ลักษณะ คือ การเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและการเลี้ยงดูแบบรักและตามใจมากเกินไป

4.4.1.1 การเลี้ยงดูแบบเข้มงวด

* ครอบครัวที่บิดามารดาชอบใช้อำนาจข่มขู่เด็ก เข้มงวดกวดขันมาก เพื่อต้องการให้เด็กเป็นคนดี บางครั้งอาจลงโทษเด็กอย่างรุนแรง เช่น กักขัง ฆี่ยนตี ขอบคำหนี หรือข่มขู่ให้เด็กเสียชีวิต การเลี้ยงดูแบบนี้เกิดในครอบครัวของแวนทิพย์ ซึ่งมีฐานะร่ำรวยและเป็นผู้ดีเก่า แม่ของแวนทิพย์จะเป็นผู้นำครอบครัวและทุกอย่างอยู่ในอำนาจของแม่ การเลี้ยงดูลูกสาวแบบเข้มงวดมากเกินไป ลูกจึงไม่มีโอกาสที่จะทำอะไรตามใจตนเองเลย แม้แต่การคบเพื่อน ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

อย่าว่าแต่พาเพื่อนชายเข้าบ้าน กระทั่งเพื่อนหญิงคุณแม่ยังไม่อนุญาต ยกเว้นวสิรัตน์ที่มีการค้าติดต่อกันอยู่ หากไม่เป็นเพราะเหตุนี้แล้ว วสิรัตน์ก็คงเข้าบ้านแวนทิพย์ไม่ได้เหมือนกัน แวนทิพย์นึกถึงเจ้าขุนทองในกรงหน้าครัวขึ้นมาทันที ไม่ผิดกันเลยนะ เจ้าขุนทองตัวสวยพูดเก่ง (เรื่องเดิม : 58)

แม่ของแวนทิพย์ห้ามแวนทิพย์คบเพื่อนและไม่ยอมให้ชวนเพื่อนมาที่บ้าน มีหน้าซ้ำญาติๆ ของตนเองยังไม่ให้คบเลย ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

คุณแม่ออกจะเข้มงวดผิดกับญาติผู้ใหญ่ท่านอื่น... แวนทิพย์ได้แต่ชะเง้อมองญาติๆ รุ่นเดียวกันออกเที่ยวสนุกสนาน และพวกเขาจะพากันเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปเรียนหนังสืออยู่

บ้านญาติผู้ใหญ่อีกฝ่ายหนึ่ง พวกเขาคล่องแคล่ว ร่าเริงแจ่มใส
 ไม่มาต่อแยกกับแวนทิพย์นักก็เพราะคุณแม่ไม่เคยเห็นด้วยกับการ
 อบรมลูกหลานแบบสมัยใหม่อย่างนั้น พวกเขา ก็เลยต่อต้าน
 ไม่สมาคมกับแวนทิพย์ทั้งที่เป็นญาติสนิท จะสมาคมได้อย่างไร
 ออกปากชวนแวนทิพย์ไปไหนด้วย คุณแม่ก็ไม่เคยอนุญาตสัก
 ครั้งเดียว หน้าซ้ายยังเห็บแวมผู้ชวนเอาด้วยถ้อยคำเจ็บแสบ
 (เรื่องเดิม : 59)

* แม่ของแวนทิพย์เลี้ยงลูกแบบเข้มงวดเกินไป
 ห้ามชวนเพื่อนทั้งชายหญิงเข้ามาในบ้าน แล้วยังห้ามคบกับญาติๆ อีก แวนทิพย์
 จึงไม่มีโอกาสได้คบเพื่อน ญาติ ไม่มีอิสระที่จะทำตามใจตนเองบ้างเลย แม้แต่
 เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับการดำเนินชีวิต การอ่านหนังสือ การดูโทรทัศน์
 เธอจึงเกิดความเบื่อหน่ายในการเลี้ยงดูของแม่ที่เข้มงวดในทุกๆ เรื่อง
 แวนทิพย์จึงเป็นเด็กเก็บกดและเบื่อหน่ายที่ถูกแม่ควบคุมตลอดเวลา ดังที่ผู้แต่ง
 บรรยายว่า

ไม่อนุญาต แวนทิพย์อยากจะกรีดร้อง หล่อนได้ยื่นคำนี้จน
 เกินพอ นัยพินัยหมั่นครั่งไม่อนุญาตทั้งนั้นไม่ว่ากรณีใด ไม่
 อนุญาตให้ไปเล่นกับเด็กในบ้าน ไม่อนุญาตให้ไปเที่ยวกับพี่ชาย
 ไม่อนุญาตให้อ่านเรื่องแปลสนุกๆ ของต่างประเทศ ไม่อนุญาต
 ให้ดูภาพยนตร์วีดีโอ นอกจากภาพยนตร์สำหรับเด็กของวอลท์
 ดิสนีย์ ไม่อนุญาตให้นอนดึกเพื่อดูภาพยนตร์โทรทัศน์ตอนดึก
 ไม่อนุญาตให้ซื้อเทปเพลงไฟเราะเพราะเอ๋ยถึงความรักมาก
 เกินไป ไม่อนุญาตให้เพื่อนๆ เข้าบ้านเพราะพวกเจ้าหล่อน
 ไม่สุภาพ กรีดกรีด ไม่อนุญาตให้คบเพื่อนชาย ไม่อนุญาต
 ไม่อนุญาต ทั้งนั้น ฯลฯ (เรื่องเดิม : 152-153)

การอบรมเลี้ยงดูของแม่ต่อแวนทิพย์ เป็น
การเลี้ยงดูแบบเข้มงวดเกินไป ใครง ก็เห็นใจแวนทิพย์แต่ก็ไม่มีใครช่วยได้
เพราะทุกอย่างอยู่ในอำนาจของแม่ การเลี้ยงดูแวนทิพย์แบบเข้มงวดนี้
พ่อของแวนทิพย์ก็ไม่เห็นด้วยถึงกับต่อว่าแม่ของแวนทิพย์ว่า

ซังไว้ กักไว้ อีกหน้อยก็เหมือนพี่สาวคุณทรอก รู้จักแต่อยู่
ในห้องนอนทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น โรคประสาทจะถามหา ถ้า
ไม่อยากเลี้ยงลูกบ้าง บอๆ เหมือนตุ๊กตา ก็ตามใจแก่เสียบ้าง
อยู่บ้านมันเสียหายตรงไหน จับบวชซีมีดเสียเลยเป็นใจ ไม่มี
เรื่องมีราวบังคับให้อยู่วัดกะแม่ซี ถ้ามันไม่บ้าก็หนีหายไปเลย
อีกหน้อยจะไม่เหลือใครอยู่กะคุณซังคนเดียว
(เรื่องเดิม : 162)

พ่อก็ช่วยแวนทิพย์ไม่ได้เพราะการเลี้ยงดู
แวนทิพย์ขึ้นอยู่ที่คุณแม่คนเดียวเท่านั้น คุณพ่อไม่มีทางที่จะช่วยแวนทิพย์ในการ
ตัดสินใจอะไรได้เลย ดังที่ผู้แต่งบรรยายผ่านความรู้สึกของแวนทิพย์เกี่ยวกับพ่อว่า

...อะไรๆ ก็แล้วแต่คุณแม่ คุณพ่อไม่เคยช่วยวางแผนชีวิต
ให้หล่อนเลย แต่ถึงช่วยก็คงไม่ดีกว่านี้สักเท่าไร เพราะ
ครอบครัวของคุณพ่อก็หัวโบราณเหมือนกัน ชีวิตของลูกผู้หญิง
ควรอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือนเท่านั้นเอง หากจะทำงานก็ต้อง
ทำงานธุรกิจส่วนตัวอย่างคุณแม่ แต่คุณแม่เข้มแข็ง แวนทิพย์
อ่อนแอคงทำได้ไม่ตัวอย่างคุณแม่แน่ๆ

ไม่รู้จะทำอะไรดี หล่อนก็เข้าห้องส่วนตัวเปิดวิทยุฟังเพลง
และอ่านนิยายประโลมโลกย์เท่าที่ได้อ่านอนุญาตให้อ่าน...

(เรื่องเดิม : 91)

พี่ชายและพี่สะใภ้ก็ไม่เห็นด้วยกับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ดังที่พี่สะใภ้และพี่ชายสนทนาถึงการเลี้ยงดูแวนทิพย์ แต่ก็ไม่สามารถที่จะช่วยเหลือแวนทิพย์ได้อย่างไร ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า "สุรีย์พรไม่เห็นด้วยกับวิธีการเลี้ยงดูแวนทิพย์ของมารดาสามี แต่หล่อนเป็นเพียงลูกสะใภ้พูดอะไรไม่ออก และอีกประการหนึ่งเข้มงวดไว้คงดีกว่าปล่อยปละละเลย แม้จะมากไปสักหน่อยก็ตามที เพราะถึงอย่างไรแวนทิพย์ก็เป็นเด็กผู้หญิงอ่อนต่อโลก" (เรื่องเดิม : 44) ทั้งพี่สะใภ้และพี่ชายก็เป็นห่วงแวนทิพย์ กลัวว่าจะไม่ทันโลกและเอาตัวไม่รอด ถ้าหากว่าต้องดำเนินชีวิตด้วยตนเองว่า "ชายทิพย์นี้ช่างไม่รู้อะไรเสียจริงๆ" จักรทิพย์เคยบ่นให้หล่อนฟัง "รู้จักแต่บ้านกับคอนแวนต์เท่านั้น โลกภายนอกไม่รู้เรื่องเลย วันนั้นพาไปซื้อของแทบตกกะไดเลื่อนตาย" (เรื่องเดิม : 45)

แม้แต่เพื่อนๆ ยังกล่าวถึงการเลี้ยงดูของแม่ที่มีต่อแวนทิพย์อย่างไม่เห็นด้วยว่า

อะไรกันทำไมถึงได้กักกันยังกะสาวสมัยรัชกาลที่หก นี่ชายทิพย์เอ๊ย เธอหนีออกจากบ้านไปไหนมั่งไม่ได้เลยเธออย่างไปตัดผม ไปซื้อขนม ซื้อหนังสืออ่านนะ หรือไปซื้อผ้าซื้ออะไรๆ นะ...ตายละไม่เคยไปไหนเองเลย...

(เรื่องเดิม : 50)

แม่ของแวนทิพย์เลี้ยงลูกแบบเข้มงวด และยังตั้งความหวังสูงในตัวลูก เลี้ยงลูกแบบเตรียมตัวไว้สำหรับผู้ชายที่มีฐานะร่ำรวยพอๆ กัน ดังนั้นแม่จึงต้องเตรียมตัวแวนทิพย์ให้เป็นลูกผู้หญิงชั้นสูง ดังที่ผู้แต่งบรรยายถึงการเลี้ยงดูแวนทิพย์เกี่ยวกับงานบ้านว่า

งานลูกผู้หญิงที่แวนทิพย์ได้เคยฝึกฝนอยู่บ้างเล็กน้อย ก็คือการใช้เครื่องครัวทันสมัย การทำขนมเค้ก...การจักผัก

ผลไม้ จัดดอกไม้ จัดบ้าน หล่อนเคยหัดคุดฝุนพรมด้วยเครื่อง
 เนื่องจากคุณแม่บอกว่าควรหัด... งานอีกประเภทที่คุณแม่
 ให้หล่อนหัดคืองานเย็บปักถักร้อย ถักโคเช่ก ถักลูกไม้ เพราะ
 งานประดิษฐ์เหล่านี้หาซื้อได้ยาก (เรื่องเดิม : 40-41)

นอกจากนี้แม่ของแวนทิพย์ยังเตรียมให้

แวนทิพย์เป็นผู้หญิงชั้นสูงที่จะต้องมีความรู้ทางด้านดนตรีชั้นสูง เช่น เปียนโน
 และมีสระว่ายนํ้าส่วนตัวว่า

สระว่ายนํ้าสาธารณะเดี๋ยวนี้คนแน่น สกปรก เอาไว้ปีหน้า
 ถ้ารายได้เรามีเหลือแม่จะทำสระให้ เรื่องเปียนโนนะหนู
 ต้องเรียนนะแวนทิพย์ ไม่งั้นแม่ขายหน้าเขาตาย เด็กผู้หญิง
 ตระกูลเราเล่นดนตรีไม่เป็น มันเป็นศิลปะที่ลูกผู้หญิงควร
 เรียนรู้เอาไว้ (เรื่องเดิม : 37)

ส่วนการเลือกคู่ครองนั้น แม่ของแวนทิพย์
 ก็เตรียมที่จะหาผู้ชายที่เหมาะสมกัน โดยที่แม่เตรียมให้เธอเป็น "คุณผู้หญิง"
 เท่านั้น อนาคตของเธอแม่ได้เตรียมไว้ให้ทุกอย่าง ดังที่ผู้แต่งบรรยายว่า

ไม่ต้องหอรอกโรงงานทอผ้าเรามี ลูกไม้จำเป็นต้องร่ำเรียน
 วิชาชีพ เรียนพวกศิลปศาสตร์ประดับตัวก็พอแล้ว หน้าที่ของลูก
 ก็คือเป็นคุณผู้หญิง...ผู้ชายที่จะแต่งงานกับลูกก็ต้องอยู่ในฐานะ
 ที่เหมาะสมกัน คู่ควรกัน ลูกไม่ต้องทำงานงกๆ หน้าดำ
 คร่ำ เครียดหอรอกจะแวนทิพย์ ดูแลบ้านช่อง ดูแลคนงานบ้าง
 ช่วยคิดเรื่องการเงิน การทองนิดๆ หน่อยๆ ก็พอแล้ว
 (เรื่องเดิม : 41)

เห็นได้ว่าทั้งพ่อ พี่ชาย พี่สะใภ้ และ
 เพื่อนๆ ไม่เห็นด้วยกับการที่แวนทิพย์ถูกเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและหัวสูง เพราะ